

د ميني خدايه ستا كلام دې تل ما ته لارښود سي
مين دې کرم راوښيه چې مينه څنگه دود سي
شنه ژبه، مست خيال او هسک قلم دې چې پرزو کړ
سپرلي دې چې کرم پوه مې کړه چې واورې څنگه رود سي
مليار

تال

شعري ټولگه

Ketabton.com

مليار حکمت الله
۱۳۸۷ لمریز لېږديز کال

غزل

زرکي دا ستا بنکلو ليمو کي څه اثر پر بوټي
چي د زړه باز مې ستا په درکي مات و زر پر بوټي

ورمې د مړې ځمکې پر سر دم د عيسی وړپو کړي
بيا به ژوندي سي پرې له پاسه شين نظر پر بوټي

گلونو وځي له خزو په واورې اور پورې کړي
لاس د سيلۍ نه د کنگل تېره خنجر پر بوټي

چي هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوټي
د مين زړه خوږلن کي گوره څه هنر پر بوټي

ورمې د هيلو کاروان راووست د اور بل سيوري ته
ځکه جبين کي د ليلا نوي اختر پر بوټي

ساقې پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېديا د مينې کي غاټول سوی ځيگر پر بوټي

بنامار د تورو نه گوهر د غزل ځکه باسي
چي د قلم اوده کي سوز د سره تېر پر بوټي

آخر به ستا خواره اور بل کي ٽيڪ د لمر و ٽومبي
ڄاروان د روني کاروان په غاره د گودر پر ٻوتي

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کي منې
د بلال رنگ گوره د حورو پر بشر پر ٻوتي

د احساس غوټه مې خلاصيري بس د نور په گوتو
رازمڻ زړگي مې د غزل ٽال کي د لمر پر ٻوتي

ځولي د پرينسو لپه، لپه باران لا تازه کـ
ملياره ستا دلاس په اور کي څه شرر پر ٻوتي

(د وري پنځمه ۱۳۷۷ المريز کال)

غزل

بستر کې د اورر غم څو مې تن په پخېدو سي
د مینې سور انگار سم گوندي يار په سوځېدو سي

د اوبنــکو خاڅکي اړوم په تال کې د سکرو تپو
سـيـنه په تيغ د وخت کارم چې لمر په راختم سي

ريبار د ژبې ولـرم خوږو خوږو سـوالو کې
د هيلو گل ډالۍ کـرم څو جوگه د قبلېدو سي

چې څنگه تېرې سترگې مې ورپرېوځي په لېمو يې
د شرم سورکۍ ورپه يې را خوره په اننگو سي

وروا لوزي نسيم د سـويو سويو اسـويلو مې
غوټۍ د سورکو شونډو يې ورو ورو په رپېدو سي

د څـولې بلبل سي تېرې له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مـرغه چوڼۍ کې د گوگل په پرېدو سي

مـحـراب د وريځو وتري تکل چې د سجدې کړم
ارمان د پستو شونډو د زړه تل کې په سلگو سي

زه ډوب د حسن سين کي هغه سره سپينه له شرمه
خبر نه چې شېبې د خوږ ديدن په تېرېدو سي

چې سم تندي وهلې شوندي ورسيري جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي په ختمېدو سي

مالت ته د ديدن تری راغلی تری درومم
شمېرم به د وخت گوتې خو شېبې د بيا ليدو سي

(د غوايي څلورمه نېټه ۱۳۷۷مريز کال)

د نور څڼې

غسل د باران ته د غزل ناوې برېښه سوه
تود بازار د مینې سو حیا ترېنه په څنډه سوه

بیا دورې د عطرو د وړمې په لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای و نیوه سېلی ترینه په منډه سوه

دا دچا د سوي زړه خوړلن دی په بیدیاوو کې
زیرې د چاراغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وڅیړه
تېره چې وروستی سلگی د مرگ له پراته څنډه سوه

لمر په ډېره مینه پر غریب څڼې د نور کارې
لښته د سیلی یې لوڅو ډو څڼې لښته سوه

بنسټ کارې تر پالنگه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د گل لری نه ده ځمکه گوره ټنډه سوه

(د وري دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

نه ماتېدونکې

ستاد زلفو کړليچو کې خوځند يون به مې مات نه سي
سرکې ستاد کوچي ميني پروت جنون به مې مات نه سي

د زرگي پر سر به ماته د سرو شونډو پيمانه کړم
سوی ستونۍ به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

خو گرت د ارمان کاري د ياغي احساس وزرونه
د سپوږمۍ د بنار په لوري الوتون به مې مات نه سي

ردم د ستورو سپين خالونه د تباري په توره ټنډه
رون خيال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخته و سولوه گوتي خو کوی سې رڅوه مې
په توده غېږ يې پرېوځم شين پرون به مې مات نه سي

پوکوه د باد شپيلۍ دې ريږدوه تش منځي دروي
زه د لوري سروي ډډ يم ټينگ سکون به مې مات نه سي

که ته حوره د جنت سې زه به تور رنگ د بلال سم
ستاد سپين جبين په لوري پورته تلون به مې مات نه سي

ما دې لار کې غورځولې پاس پر سر يې پښه رسا ږده
چېرته جوړ لـه بښينې نه دى زړه مفتون به مې مات نه سي

زه موجود صنم مې رنگ دى زه درياب نگار مې خنگ دى
که دنيا رقيب، رقيب سي کلک ترون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

متکور

ډېری د زوزو په لـــــــبمو اړوو
په تیق د خوله غږپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سیلاب جوته سو
د زړه پرهر په ســـــــره اورو اړوو

گـــــــوندې که ورد مراد وټکوي
پورته خپې د اـــــــویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتگ پـــــــه تمه
د دمې مېنه پـــــــه ازغو اړوو

د زړه ډال نه ســـــــته د بڼو غشوله
پـــــــه تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې خـــــــنو کې ویده نه سو وینس
خـــــــومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهید ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر ســـــــرې خاورې د سلگو اړوو

د رحمت باران

د اور په دښته خڅېدلی خاڅکی
د وریځ له سترگو نه یم
خیر دی که ومې ځبیبی سرې سکروټې
خوزه به ونه ایشم
زه به سره کړمه لمبه د غضب
او د ایرونه به یې
شین سر راوغوړیږم
د گلو اور به پدې دښته باندي ولېږوم
کرکه به ووژنم، مرگی به مې کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوايي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

خوب

بوډی په منډه منډه راغله د چينې غاړې ته
خو زرين خوب د سترو ستروگو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چينه وچه وه ډېری وو پري سپېره کودړي
د بوډی چاودې شونډې وښورېدې
خه يې د ژبې لاندې وويلې
د پورې شنه کلي باغو ته يې په حسرت وکتل
او خوب يې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

مروره اوبنکه

زړه کې يوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بخره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ويلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

خاري د ميووند د زمرو لاره نن
پېغله سترگه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه خادر لري کړي
کله له خبره تاو راتاوه سي

مباري د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاروگره تاو راتاوه سي

زلفي د نور کاري پرویده احساس
خومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوالگره نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندرې تاو راتاوه سي

زما ملنگي هيلي گل ورک کړی دی
ژارې له انځره تاو راتاوه سي

بيا سترې ککي د سالو اور غواړي
گرځي له گودره تاو راتاوه سي

نه خاخي گريوان نه سته په سترگو کې
اوبنکه مروره تاو راتاوه سي

غوخ به د مليار ژبه سرونه کړي
لږ که بېخوره تاو راتاوه سي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج گل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

کرلی لمر

(له اغـیـار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د میچ عنـقـا څه په کار نه ده

دور برینس د سپینو غابنو درنه غـوـاړي
د کنډاسې خوله خـنـدا څه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احمـسـاس د لیونیانو
عـقـله وېره له بلا څه په کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې تـمـال کړم
دې بنـما مار لره همسا څه په کار نه ده

برمي زړه دی سـپـخېدلی کوزه پرې دی
درزي راسه نور د عا څه په کار نه ده

لبونۍ به کـمـه ژبه لیونۍ ته
تش په سـتـرگو کې وینا څه په کار نه ده

څپې او بـنـکې سوی ستومانه له پایبوسه
سه راړنگه پرې حیا څه په کار نه ده

پر هر گل مي او بوم په نم د اوبنـــــــــــــــکو
چاودو شونډو ته موسکا څه په کار نه ده

سر په لاس رقيب آباد کې به دې ستايم
په ټيټکو د اوبن غلا څه په کار نه ده

شهزادگي د ارمانو مې غم پخه کړه
گريوان نه سته دې ژړا څه په کار نه ده

ډول سرنې لره مې غورې څنې ساتم
د پردو ساز ته گڼا څه په کار نه ده

د پگړۍ پر سرد وږي شمله بنايي
بې له دې بله سودا څه په کار نه ده

زه مليار کرلی لمر لرم په زړه کې
د سپوږمۍ ماته رڼا څه په کار نه ده

(د غبرگولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د لوگرو میره

ورانگې د جبین دې د سسپورمې له مخ نه خل ریبي
رد خواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکرو توشونډو سیخي د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ریبي

خومره که بانه کړي په رنجو تېره د قاف بڼکلې
ستا ساده ککې له نورو سترگو نه کجل ریبي

ستونی مې گړنگ سي کمکی سوال مې په خاپورو سي
خال د غونډې زني دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوپرې د حیا ویرې رنگونه انتگو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنگل ریبي

دا چې شونډې ست کوي او سترگې دې گوانبونه کړي
دواړه دي ملگري د مین د زړگي تل ریبي

پرېوته کوهي د زرخدان کې مې یوسف نظر
گوري د زمزم خپوته تش کتو کې جل ریبي

مات به جام د شونډو سي آخرد تلوسو په لاس
پاس شـراب خـزې لاندې نه تنده ده ده ده مرچل ريبي

نه به مري مليار خپر دى که تپره سوي په خنگ ترپنه
عـطـرد خـورو زلفو دې ژوند بڼي اجل ريبي

(د چنگاښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

خليله خوله

د حيرت چيغله گوگل د پرنښتو ووته
چي مې کوچي مينه خزونه د کمخو ووته

نه چي بنسکاري نظر د زړه سر په بنو نښه کړ
بڼه د حورو مې کوډل نه د لښمو ووته

ډيوه وه بله د نښو ژبې ليلو ختله
حيا سوه خپره له دېرې نه په توبو ووته

د خولگي ويش وار مې په غسل د خولو کي سو تېر
کافر ه تنده مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مينې مې گلخانگه کړه را رنگه پرما
هيله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا گنلې وې سکروتي شونډې
خليلي خولوې ته مې غوتي له سرو لمبو ووته

(د چنگاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

سيوري

هغه چې سيوري نه لري نو لمر په کانو ولي
سالار د ترورېمو ځکه سحر په کانو ولي

څوک نه سته چې سلام د نه ويشتو وکړي بڼکاري ته
د کرکې گوتې آن د خيال وزر په کانو ولي

رېبار د پاکې مينې ځکه نه رسي مالت ته
بڼکاري پرې کوم ناولی برگودر په کانو ولي

بڼا ايسته د شيريني اوريل به بچ سي له تاوانه
مو من لالی تور منځی پاروگر په کانو ولي

سپين ستوري د وطن مي پرديسي دوړو سپېره کرل
د وخت دغه ناتار مي د زړه سر په کانو ولي

کاروان د ارمانونو په بيلارو لارو سرسو
تر شش غليم د تللي پله اثر په کانو ولي

په گاتو به د سترگو بڼکلوم هريو گوذار يې
رقيب مي چې په لمسه د دلبر په کانو ولي

مليياره نازولي كبر دومره پنده كـپـي
ماسـرـورته نيولي دا آـيـگـرـپـه كـانـو ولي

(د چنگاښ پنځه ويستمه نيټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د مینې گایه

څاڅکي، څاڅکي څخېده د زړه په دښته
اوبوله یې د مینې بڼکلي لښته

د الفت بوتی چې ټول غوتی، غوتی سو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې سخته

تور تندی مې د اشنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکامه بخته

که زه، زه ووم نوبه زما په خونبه څرخې
اوس د بل په مراد گرځه یاغي وخته

سي نیمکې پرې په بل څه گایه د مینې
د پښتو ژبه ســـــو گند لره سوه هسته

چيغه

چا په گناہ چا په توبو و خوړم
څه عقلمن څه ليو نو و خوړم

په غاښ چيچلو مې پولاد ويلې کړ
خو د ورېښمو زولنو و خوړم

کرار، کرار يې راته پښې څـتـلـې
نسکور گړنگ سومه څپو و خوړم

ډېرې مې وايستلې دارې آخـر
کنډاسې خوله ژامو پستو و خوړم

هغه سـوـگـند سومه چې پلې نه سو
ډېرو ناولو، ولو خولو و خوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څـتـلـم
شېخې خوله شاته د پردو و خوړم

ذهين سـرـو نو کې بې سره سومه
په غېرو سرتشو سرو و خوړم

لکه چې پربڼه سي د وړانگو خوراک
د گل وطن مخ نه شغلو و خوړم

لمبه سوم و سوځېدم دوړې سومه
شهيد و او بنکو سترگو سرو و خوړم

د گربت ځيرې ککې چا ترلي
تپس په خورنگه څېرو و خوړم

ملياره دادې د شاپر بن چيغې دي
وايي سپرلی بوله سرو و خوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د غم تيکي

اي د صبا ستوريه د شپوله تيکي ووځه
وسپرېره گل سه د ازغوله تيکي ووځه

خو به ليونيه شمېرې ولونه د خورو زلفو
څه د سپوږمۍ بنسار ته د تياروله تيکي ووځه

ماري د پتېر نه به دې لال د زړگي وباسي
نورد پاروگري د کمخوله تيکي ووځه

خپله مينه مينه سه دارو سه ناسو رتپ لره
بس د بل په ياد د شوگيروه تيکي ووځه

وڅخېره لاندې گوندې زړه شين سي گلونه سي
اوبنکې پښتنې نورد بنوله تيکي ووځه

هيلي راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څوکو کې
پرق وهه خندا سه د سلگوله تيکي ووځه

خياله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کړه
مينه کې د نورو سوگندوله تيکي ووځه

گل سه په سکرو تو کي، نمرود سرونه وڅنډه
اي خلیله عشقه د لمبوله تیکي ووځه

وینې مې اوبه سوې اسویلی مې د وږمې خپې
لښتې نوره شنه سه د غرموله تیکي ووځه

مړه سول مقتدیان امامه گوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبوله تیکي ووځه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

نغمه، توره او قانون

مستته نغمه يم د بلبلو پسرلی جوړوم
خلانده توره يم، قانون يمه سرې جوړوم

دا چې کترې کوشه پرېوم د ټوکيدلي صورت
ليونی نه يمه د مینې ليونی جوړوم

ما په بيلتون کې پخې کړې د وحدت قصيدې
زه د احساس په دم کودرونه منگی جوړوم

د سینه چې کې د خوړلن مخ نه ابرې خنډمه
داني داني يې ټولوم ترېنه زړگی جوړوم

سترو ليمونه را توييرم په کمره د ټټر
د نور خړوبی يم له کانونه غمی جوړوم

کجکول په غاړه ټپي زړونه، ځيگرونه غواړم
د ځلمي هوډ خو ځنده ده يون ته سپيلنی جوړوم

خبر که سوځيږم څاڅکي څاڅکي پرې له پاسه څاڅم
د الفت مزي ته مرجانو کې سوری جوړوم

ونيسه وړې د غنمود ملـيار غـزله
آزمون د وخت ته د احـمد بابا لمسی جوړوم

(د وړې شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

ستري او بنکه

لاندي څخه څه خو ستنه سوله
بنکاري ستري او بنکه پښتنه سوله

تلله خداي خبر د چا خاطر وو چې
بيا د سترگو کور کې ميلمنه سوله

اوس يې د جبين ليدو ته تېرى يم
خومره په پورني کې درنه سوله

زه يې نارواو لهره هو کر مه
دا زما روا سوالو ته نه سوله

ورو په ورو د تورو زلفو ماره يې
تاوه سو مليار ته زولنه سوله

(و وېي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د شونډو اېلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مي گـرځوې څه له
حسنة د ژوندو په هديرو مي گـرځوې څه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوي سـپـلـنـي و مـه
بنكلي اوس د نورو په سرو مي گـرځوې څه له

ما دې د سپين مخ لارو كې ډېرې شـپـې ليدلي دي
لمر كې مي دېره كړه په تيارو مي گـرځوې څه له

دا چې راته مينه كې له جـرم او له توبو وايي
پرې مي ږده په داسـې ليو نو مي گـرځوې څه له

ما خومي دا خامه ځواني سـتـا په خوله كې درگړه
پورته مي كړه وريت سوم په لمبو مي گـرځوې څه له

خير به سي د شونډو په ايلبند كې لږ څه مـپـنه را
زه ساده كوچي يم په بناړو مي گـرځوې څه له

پرېږده څاڅكي، څاڅكي لاندې توي سمه سيلاب سمه
وخته دا په څوكو د بڼو مي گـرځوې څه له

ته يې ناسپېرلې غوتۍ زه مـــــــــليارد حسن يم
لاس راكړه چې گل سې په ازغو مې گـــــــــرځوې څه له

(د وړي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د سترگو جنگ

پېښه يې د سترگو خو باڼه د زړه په سر لگي
هر ماشوم چې کاني واري په قلندر لگي

سپين مخ نه يې شين ټيکری سولرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چوڼۍ کې د گوجل د زړه وزر لگي

څه وکوم شېخه دې گناه نه ځان نيوی نه سم
چېرته چې وي بس کلي زما ترې پرې نظر لگي

اوس دې چې دمه کړمه پالنگ کې سرد شونډورا
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لگي

خياله چې ټيټه نه سې هسکه مېنه تل د هسکويي
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لگي

(د تلې لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د شونډو خيبر

تا پرون صبا وېلي خونن په بل صبا تـرې
هر ځل چې مې وار رسـيـري وردې د بنکلا ترې

خـو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په سر نه سم
يوه ورځ به مې خوله په خپر د شونډو خامخا ترې

زلفې مخ نه لـري کړه سپوږمۍ تندر نه وباسه
بنکلي خو په تورو تروږمـو سپينه رڼا ترې

اوس دې چې ورشو کې د ځوانۍ بنکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څه له په پري د حـيا ترې

تا خودې د حسن بن ته زه مليار نيولی وم
دا د پير بابا په توغ ريښکۍ په نوم د چـا ترې

(د زمري او ه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زړه زړی

دا چې ته یې سره سپینه زما رنگ لکه مړی دی
ستا پسه انگو کې مې کرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کوي د خولې پسې به خوله غواړم
تا مې دا تناکې ځیگر مالگه کې لړلی دی

څو پکې د شونډو له انگور نه جوړ شراب نه یې
مات سه ساقی خم دې زما خمار لره نیمگړی دی

حسنه تا خو لپچې ډېرې تاوې کړې خو شرنگ نه سو
زه کونېم که چا دې له بنگړو نه شور شړلی دی

هسک اور مېرښه به گرځي په ورشو کې د تنکې مینې
خو د خیال د آس غاړه کې ستا د زلفو پړی دی

دا چې مې غزل نه نن د وړیت ارمان لوگی خیري
چغ مې د سندرو په ځنځیر د اور تړلی دی

مست سه ابا سپینه برید د اور سه د رقیب پله ته
نور نو د ملیار د صبر کلی اوبو وړی دی
(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

غزل

د سرو شونډو خزہ کې دی سرتېری د پېژوان پټ
ارمان یې له گوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه څک دي د احساس غوړونه سوځي
په زغره کې د تورو ترپنه ساتمه جانان پټ

په خال مینه ستا کړې سجدې د گرجېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوبنکو پېغله ووتہ سرتوره له لېمونه
له شرمه مې زخمو نو د تپتېر کې سو گربوان پټ

سپرلیه لږ څه و سپرله دا تور گل د بنو یې
بنکار یې رانه دې کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سووه کلونه ملابانگ مو تر غوړنه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان لره آذان پټ

ملیاره بنا پېری د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې بنکلي لري سترگو کې دیوان پټ
(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستاله غاړې نه رابنکته گلورین ځای کې دمسه وه
اوس هغه اوبنکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د بنو لښکر دې ټول سو تورو سترگو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرگه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین تېرې زړگي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خود ســرو شونډو مالکه یو ما بنام نه بل ما بنام کړي

گوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده بنـکلې
ملا! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله لــه وریځو
کله جوړ راته مـحراب، کله لیندی کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

بوره زرکه

خانگه، خانگه هیله د رڼا په لمن پر بوته
اوبنکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پر بوته

مار و خورل خبر بچي بې بوره زرکه ولاړله
خداي خبر سلگۍ سلگۍ د چا په لمن پر بوته

دا چې چغ شهید سو د بلبل په خوله کې، گل و مړ
نه چې د یار ژبه د بنسټ پر په لمن پر بوته

وړي بارد سلگیو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
سترگه د کوم گبر د خندا په لمن پر بوته

میره د سراب به سي اوبه ما جل وهلي ته
پېغله د آمین که د دعا په لمن پر بوته

اوس به په توبو توبو دنیا په توبو راوړي
ناوې د تقدیر مود ملا په لمن پر بوته

نن د غزل تورو نه د چاد راتلو غږ راځي
بنکارې چې د بخت ملکه زما په لمن پر بوته
(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زفاف شپه

خومره بنکلي شپه وه محتسب خني حساب ورک وه
زما نه وي تسبي ورکي ملا خني کتاب ورک وه

زه نشه، پتنگ نشه، ډيوه نشه وه جام نشه
ما نه ليد ساقی، ساقی زه نه ليدم شراب ورک وه

زما نبي د شونډو خلاصه وه ستا د سپين بدن
هوبن سره حيا وه تللي حسن نه حجاب ورک وه

هرخه هرخه خل وهل د ميني نور وينخلي وو
شېخ نه و، دوره نه وه، عذاب نه و ثواب ورک وه

شونډي به لا وچې نه وي جام به بل راپرپوتو
تنده وه هرلوري ډک رودونه وو سراب ورک وه

زما آدم خيال کوډل د ميني نه راونه ووت
زلفي د درخوي لوبولي تري رباب ورک وه

تېره شپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو سوالونه ورک هغي خني خواب ورک وه

کېښودو بلبل یو شاخکی عطر د غوتی خوله کې
پانی په چکچکو سوې مطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د کڼو بنار

د زرگي ملليار مې پوند سو گلان غواړي له انځره
د کڼو بنار کې يې سوال دی د گونگي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بگتی، لندی ژپري
د ډول ستوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه سورد اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونې پردی، دي که شپېلی سو هروره

يا حسونه نظر وژني يا نظر د سترگو بد سو
که نه شموره مات منگي مو سپېلني کرل له گودره

د دنيا غيرتي خدايه بل ميوڼد زما په نوم کړي
زير ايوب زرگی مې غواړي بيا ملاله سترگه وره

فرياد چپرته يوسم شپڅه په هيڅ حد ترلې نه ده
زما د زړه د خراغ غله ده يوه پېغله پاروگره

زه خو ځښت هغه خپه ده بې له مانه ښکلې هيڅ ده
که هغه خور د سپورمې ده زه د لمريمه بخره
(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

جلاد لمر

ته سپورمى كه پر بنسته يې څه بلا يې تبغ نظري
ستا پښو ته كڼاوې سوي د رڼو ستورو ككړې

څېر آدان د مينې و كړه د ماشوم احساس په غوړ كې
گېر خيال مې مسلمان كړه اې د حسن پېغمبرې

سره مښو كه سرې منگلې هسې گرځي زيارتو كې
زما د زړه بازي يې خيرلى دې پستي سپينې كوترې

دوزخي بادونه بار دي د وړمې په نرمو ولو
دارد وړانگو كې ځرپرې پېغلې زانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس كې لمر جلاد سو ستوري وژني
مرگ د نور په گډالمانځي د تيارو د ديو لښكرې

پر سپدلې سينې اوړي ځوانيمرگ كبان اوبو كې
د چينې تي زهرجن سول ترېنه نه راځي شكري

د بړگلونه د بنو ووتاندو هيلو غوړولي
پانې، پانې اوس رڅيرې لار بدله كړه دلبرې

کم اصله

ما هډو ورته تيلي کړلو
د زړه وينې مې تيل کړې
ما ويل چې به ډيوه سي
خو
هغه شيطان خراغ سو.

(د مرغومي او ه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د راز کیسه

تش جام داسې کیسه په خوله برېنده وه نیولې
چې شېخ بیگا د رزد جینۍ گنده وه نیولې

په توکو، توکو پښه د چا د شپې وښوېدله
سبایې بیا په تور خواره ملنډه وه نیولې

سودا په رضا سوي زهده زه ملامت نه يم
د شونډو پېغلي خپله سینه ټنډه وه نیولې

د لمر امام ویده وو خو گل پرښې وڅنډلې
پستې دا د مزی شپه ډېره لنډه وه نیولې

پنډې د وچو شونډو مې پېزوان ته عرضي ناست وه
د خال سپاهي ترې بیا د شاتو گنده وه نیولې

(د مرغومي اوږه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

جواز

په ملا نری ځلمی مچکې له گل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې توکړو باندي ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله ترې کوي خوزموږ
ماشوم د شونډو ته بيو د گناه بوخ، بوخ کوي
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړي
نوزه هم والو تم، مچۍ سوم، ښ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پۍ مخو اخلم
او ته کڼدو ته راءه !

(د مرغومي دېرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

بدر

سالارد بنود نور په ځل جنگ د کابې گتلی
لاهور لېوال د یون بل بدر له لمبې گتلی

د رڼا گوتې د تیارې مری ته ورسېدې
یاغي ملنگ جنت د حسن له توبې گتلی

د ارمان مېنه مې ولجه کړه روماني ملکو
واک د خندا مې د پېزوان لاندې سوې گتلی

د جواري میدان کې څه بایلي ناکامه بخته
لال د زرگي خود آزمون تېرې شېبې گتلی

شېخه هغه پالنگ چې ته یې تر سبا یادوې
ملیار په نره د انګورو په تسبې گتلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زرگي چونغر

د خوږې خوږې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د بڼکلا د یاد تسبی ده له امامه پاتې سوې

روژتې لالیه څه سوې دا د سپینې خولگې میره
ستا په تمه ډډې شونډې څو ما بنامه پاتې سوې

د لمبه زرگي چونغر کې لا د ککوبک آواز دی
داسې مه گڼه چې زرکه له کلامه پاتې سوې

پت د مینې په ځای سوی د نظر په پاني پت کې
هندوکی الله الله کړي له رام رامه پاتې سوې

ژبه داسې او ده کړې برگو غبرگو پارو گرو
تل د زړه کیسه ترې وروسته له سلامه پاتې سوې

بنکلوي للمي گلونه د نوا د پل بڼکالو بیې
د راغه تر څنگه غلې څوک له دامه پاتې سوې

که څه هم د سپېدو خوب و م هېڅ تعبیر زما ونه سو
لکه برخه د یتیم چې تل له پامه پاتې سوې

جنازي ته مي د اوښكو هديره د گړپوان نه سته
د بڼو په تور تابوت كې له ناكـامه پاتې سوې

د زړه چمبه

د زړه غلې چمبه مې چا په مینه تخنولې
که لاس د مسیحا ده وچه وینه تخنولې

د هیلو پېغله کت کې د زړګي اوږي را اوږي
مولا دې خیر کړي بیا مومن شیرینه تخنولې

د سوي شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پاولیو
بنکاریري کوم کوچي بیا خوشه چینه تخنولې

خه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شونډو ست خبره سپینه تخنولې

ملياره په دوو سترګو به دې خود گلان ټوکیري
په خو کو د بنو دې گلورینه تخنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

غزل

چې چېرې بڼکلي وينم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوگي مې د ځيگر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خيال يې غوړ ته رسېدلی
د تورو چټه پېغله مې له خوله کاواکه وځي

يولال مې وو ساتلی خود ستا ناکردو و سو
د هر توري په ځای يې پاس پر سرتياکه وځي

ياغي ليللا ترڅو به راته ږدي په شونډو گوته
نږدي دی ډک زړگي مې د گروان له خاکه وځي

د قاف د غره د پوان يې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېری ځکه له قلم شکاکه وځي

ملياره خودا ستا ميخور نظر په ميکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

سخات

هلهته د شپې د خپر لاندې د سپوږمۍ تندې کې
باران وهلې دوه خيشتې توټکۍ گونگې ناستې
ډيوې د اوبنکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

دعا

په بڼکه د گربت
د شنه اسمان له مشوانی نه
یو خو خاڅکي رنگ را اخلم
او په پانه د سپورمی کې
دغه سوي دعا نغارم
پښتانه پښتانه ډېر کړې!
لویه خدایه! لویه خدایه!
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کیردو یو بڼې سندرې
راپېرزو کړې لویه خدایه!
لویه خدایه! لویه خدایه!
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

رښتینواله

زما بښینه خوبه ده
زه په بښینه مین یم
ځکه، بښینه نه په چا سیوری کوي
نه له چا وړانگې نیسي
بښینه تور، تور بښی
سپین، سپین ځلوي
نو

زه په بښینه مین یم
زما بښینه خوبه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د لنډيو شرنګی

په ما تږي دا څه تندر له پاسه پرېوتلی
راکړی جام مې څو ځلې له لاسه پرېوتلی

دا نیم سوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مجمرد مینې سوړ سو له پراسه پرېوتلی

ملالې د لنډيو په شرنګي باندي يې جگ کړه
د هسکو برېتور ځلمی له آسه پرېوتلی

ملياره په سينه کې دې دا هسې وړې هيندارې
د يار ياغي نظر دې له الماسه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د ویر کړزه بیا په ورا راغلي
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د پرې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خدا ناوې په ډولۍ کې د سلگيو بيايي
او د رنجو پڼې په پښو کې
ړنگې بنگې او بنکې
لکه همزولي د خدا د ناوې
اميل اميل د غې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته بنکاري
ځکه د نور چينې ځبېنلې بر بڼي
او تندر نه ماتېږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

غزل

لکه خبره مې د ژبې سر ته نښکلي راځي
غزل، غزل سي د زړه کور ته نابلسي راځي

منتر به پوخ سي او ها سپينه تښتېدلې ماره
شونډې به چيچي د شپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه رانه ستوري يې سجدې ته بوله
د تورو پېغله د زړه وينو کې وينځلې راځي

نښکاري کوم باد بيا د څنار له څانگې خړپ ايستلی
چې ړنگ گودر نه سوې ساندي د سينځلې راځي

کوم سندر بول سر به يې بيا له سرې مړۍ کښيوځي
خولې د تيغکې نه نوانن د بلبلې راځي

د ښاپېر بو توغ به بيا سي په لنډيو پورته
د قاف ميوڼه ده ملالی توره ايستلې راځي

د شونډو وښکې يې مليار د بوسې زړی ايښی
حکه يې خوله باندي غوتی، غوتی ښکښلې راځي
(د غبرگولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

غزل

ازغي په څو کورې د گل جنازه
په ټيک بار سوي د اوربل جنازه

د خال امام نه تکبيرونه تنبتي
پيکي راوړې د سنځل جنازه

حبش لښکريې د بنور را درومي
مينو وکړي يو د بل جنازه

خوشاله توره دې ايستلې ساته
لږده چې بار سي د مغل جنازه

ملياره زړي مو د بخت وچ سوي
چې په اوږو گورځو و تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د غنمو وړې

زه لاپه خپلو ولو باروم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هو کې ښکالو د کوم ملنگ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وړې یې د نور په گوتو
زما سپېرو څڼو کې ورو وټومبل
ماته یې ژوند وبانښه
اوزه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د ساهو په یاد

سپین کتارد زانو مات سو سیسی ژاري غلې غلې
چنار پنگ د عاطفې سو خانگه ماته د سینځلې

د شنې ولې ســـــیوری و مړ د بنگړیو شرنګی و مړ
د رنگونو مور سوه بوره د ننگونو زړکی و مړ

په دېرې د ولولو کې د ماتم چيغه سوه گډه
د ننگیال ویر ختم نه وو ســـــاهو و تر له کډه

بل ځلانده ســـــیوری ووت د ادب له روڼ مداره
بل ملنگ بل قـــــلندر مو ولاړ ووت له کتاره

شنې ځولې د پسرلي نه یو گلاب په خاور پرېوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پرېوت

بیا د بل بلبل ســـــندرې د مرګي رانجو کړې غلې
چنار پنگ د عاطفې سو خانگه ماته د سینځلې

گیله منه اشنا

گرا نه پوهېږم گيله من يې رانه
چې په خبرو دې ستايلي نه سم
بنکلا ويشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کيسه ويلى نه سم
دا چې لېمې هم څه ويل نه کوي
هره خبره يې په اور اوږي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د بڼو د څوکو شور اوږي
نور اڅه !

راڅه چې نور روژه د گونگې نيسو
بس د زرگي تل کې به مينه پالو
يوه ورځ به گل سي خانگې خانگې به سي
شپه به کړي ږنگه وړانگې وړانگې به سي
بيا به په هر ځای کې ستاينه يي ستا
بيا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پيدا
بيا به سپېرو څڼو نه گرد و څنډو
له غلي ډول نه به آواز جگ کړو
بيا به دېرې ته چلمونه باسو
له زوږ رباب نه به هم ساز جگ کړو
بيا به بنکاره غاړه غړي سواشنا

بیا به مسرې د کاکړې سواشنا
خواوس راځه روژه د گونگې نیسو
بس د زرگي تل کې به مینه پالو

(د کب خوار لسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

غزل

دا ځنگه بېخوډي ده چې نغمې په تار بنسويږي
هر واري له ساقې نه جام زما په وار بنسويږي

چا بنگ زمونږ ملنگ ته د قلنگ په نوم ورکړي
يا يې پل په لار بنسويږي يا يې پل نه لار بنسويږي

نه يار سته، نه چنار سته د منگيو ميره سوځي
مري، مري، خوله يې په سپين مخ کتار بنسويږي

مودې سوي د ټپو پېغلي ته چا رانجه ورکړي
سرامت دي، لي گله سوي له مطرب ستار بنسويږي

ملگرو د قدرت د بنسپېرې کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار بنسويږي

د مينې مسلمان سه که د حسن جنت غواړي
د وصل له صراط نه يې بس سره کفار بنسويږي

ملياره د سپوږمۍ مخ د منگرور بڅو نيولي
قلم مې ځکه تم دي او کرار کرار بنسويږي

غزل

ترخو چې مې د خيال چنار غوڅيږي خانگې خانگې
تر هغو به مې ژبه لا غځيږي خانگې خانگې

هغه وله اوس نه سته چې نومونه مو پرې ليک وو
خو مينه مو ژوندی ده او غوريږي خانگې خانگې

د هار په ځای په سپينو غاړو هار د دورو زانگې
رانه سې! که اواز مې دررسيږي خانگې! خانگې!

چې څه گلان به وکړي زړه کې ستا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوگی ترېنه جگيږي خانگې خانگې

په ما وچ موري سپينه ابې وچه سي د ورېځو
ډک تي گوره په نورو ورځو وريږي خانگې خانگې

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې ویردی
شپېلۍ ده ماته سوې د کيږدۍ کلي کې ویردی

د خواري سندر بول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلگۍ، سلگۍ، سلگۍ دي د غوتۍ کلي کې ویردی

یوازي سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچسوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې ویردی

هرول د گارگوتي پيکي تابوت د یو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې ویردی

شـرنګی د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زیندۍ سوې
ایوب له تندې مري د ماللۍ کلي کې ویردی

شپول پنگ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسی*) کلي کې ویردی

بندي ده توره د یو سـره سـرواله د لنډیو
(مغوره*) کړي سلگۍ د (بناپېری*) کلي کې ویردی

ملـياره سـتا غزل ته به خوک دم د مسيحا سي
د پره د رباب وړانده د شـپـېـلـې کـلـي کـې ویر دی

(د وري او ه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمریز کال)

* (هوسی)، (مغروره) او (بناپېری) د لیوال صاحب د ارشاک او اوشاس
انځورونه

د رڼا نذر

لا تورې سترې نه دي
لا اوبان وړې بنکاري
او د څو ځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر گلانو باندي شخوند ماتوي
لا پته په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرگوني زهر غږپ ورکوي
لامې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ږنده ده
له شيطان خراغ نه
د رڼا نذر غواړي

سر زوره اشنا

وايه ترخو به اشنا
ستاد نادود و پيتي
د تقدس په نوم پر سر گرځوم
قسم نږدې دی سترې ملا ځنې مې کړس و خيري
او ناويلې نابللې مې په ژبه راسي
بيا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وايه سر زوره اشنا
سپينو کې توره اشنا

غزل

په اور د تر مو او بنسکو مو د زړه کلا سوځيږي
و مخ ته د پي مخو مو ايمان حيا سوځيږي

دا څنگه له مالوچه پوست صورت برخي را کړي
لمبي بي هلته لري دلته زموره خوا سوځيږي

د ننه مو د کومې نازولي گسناه اور دى
د لپو په زانگو کې مو ماشومه دوا سوځيږي

سوځيږي شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولي
نو ځکه په شپې کې د الفت نوا سوځيږي

دې اور نه به روڼ مخى دا د مينې کور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د گل بنکلا سوځيږي

(د ليندى او ه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

غزل

هوس و م رانيولي له گـر بوانه نيمه شپه کي
ستا سترگو پردی کړی و م له خانه نيمه شپه کي

که چيرته په لاس راغلي زړه له ډاگه به دي ولم
خووم خلي مي باسي له ايمانه نيمه شپه کي

خه خوږ رنگين مزل يې زما په برخه وو ليکلي
د شونډو په پل راغلم تر پېزوانه نيمه شپه کي

ستمی وو پسيپی وو پاس په بره بامبوتي کي
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نيمه شپه کي

چې هسک سي پر اوږو مي د ټکلا خو کو ته يوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نيمه شپه کي

غزل

پير زورور وود ملنگ خداي بي پرده كرې وه
چې د ياغي سترگو په ياد بي لرنشه كرې وه

كه نه د تاك د مرید لورته خو مور تری ناست وو
خو مور په زوزو شپه كړه تېره هغه بڼه كرې وه

شېخه يو څه مې زړه ببواكه بل پی مخې بڼې دي
قسم يو څو شېبې له مخه مې توبه كرې وه

هغه سهار مې د قلم ژبې رنگونه شیندل
چې په كود وړو د مات سوي خم مې شپه كرې وه

نه چې د سپینې خولگی بیه دي له سرو او بڼته
گلي واده خودې د شونډو بڼه پخه كرې وه

میره

لوبغاړې: راوي-د راوي ملگری-شاعر ملنگ-خړ ملنگ

(راوي)

دلته سپین لمنې خومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه درنا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستونۍ د شپیلۍ تړي

دلته لاد زانو د کوترو بنسکار روانگي
دلته ډیري خلک د هوسۍ مندې گناهگي

پیره له دې ځای نه مې گیلې درته راوړي دي
خو ترخې شپې د ترخه عمر مې پیلي دي

راسه په رڼو سترگو یو سوی انځور ووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو گرځي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له منگو گرځي

هاغه چې کمځی یې بناماران د زړونو بنکار کوي
هاغه چې په هر وارې کـــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د بنـــــــــایستونو او حیا پوره هینداره ده
بنـــــــــکلې دنیاګی ته د ورتلو رنگینه لاره ده

دا چې نه یې کور کې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګی دې ټولې شونډې غلې غلې یې

دا خو بس یو کان د بنـــــــــود په پټه خزانه یې ګڼه
سرسرد شودو ده د الماس سوچه دانه یې ګڼه

پټه ده حیا کې د پنبـــــــــتو دا د سپین غره هوسی
که مټ لکه زغرو کې ولاړه د هنر هوسی

بس دی پیره تاته یې همدومره لنډ پیژند بڼه دی
وايي چې په ډېرو لیوني خوښ یې لږ خوند بڼه دی

بیابه موده وروسته مخامخ د پېښو څار کوو
بڼه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کوو

(خه موده وروسته)

(راوي)

پيره بنسکاري پاپلې د کيسې ته تلوسه کې يې
داسې راته برينبي چې راغلی نيمه شپه کې يې

(د راوي ملگری)

ياره ما ويل گورم که مې چېرته بيلې، ميره سي
زه به يې مرید سم که دا ميره زما پيره سي

شرنگ به سم، لونگ به سم، ملنگ به سم غزل که سي
سرتريايه رنگ به سم راجور د مينې چل که سي

دغه نکه پر بنه به د گل پانو کې ساتمه
دا د عطرنوې به سنخل پانو کې ساتمه

(راوي)

پام پيره لږ تم سه ستا د پتو سترگو مندې دي
لاندې به گوزار سي ستا په مخ د گړنگ خندې دي

مينه دې له پيله نيمه خوا سه چې نيمگړې ده
دغه بنسکاريستو کې د بل چا په بند تر لسي ده

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه بې گتلی دی
دا لکه بنیینه حسن بې پیر خاتنه منلی دی

کال کبیرې چې زړونه بې د نظر په تار تړلي دي
هیلي، تلوسسي بې د ارمان هار کي پېلي دي

دلته مینانو لا د مینې پت ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مینه ټوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان اغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظریو جنگول گڼه
دغه د نظر جنگ د دیوانو څملول گڼه

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مورد ځلمي لار په ریباری پرنده خاوره کړه
څو ځلې بې هلته د خینسی ځولې اواره کړه

پلار د جینې سسر کې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې نسکار بېرې چرگ بې بس یوه پښه لري

ســـم د ريباری ســـره خبره ډنډوره ســـوله
ميره پلانی غواړي! بـــکته پورته او ازه ســـوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو محکه آسمان لري دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته وردانگلي دي

خلکو ويل هر ورو خو پته غلې منع کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشي نغاري بـــکاري خو کلي وړانولی سي

لبنسته په نازک مخ د تهمت سيلی و هلي ســـوه
دا چې نکه شرننگ نکه نغمه وه غلې، غلې ســـوه

نور ددې خواړانو د نظر مزي لنډ ســـوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډ ســـوي وو

ډېره مـــوده و ســـوه دديدن مانی يې پرنګه وه
دا د حيا زيرمه دديدن پسې ملنګه وه

تېر ما بـــام يې پانې دديدن په اوبو ولې ســـوي
اخ د زړه يې ووت د گوکل لمبې يې غلې ســـوي

بیا بی اننگی سره دی چا خه ورته منلی دی
چا بی په تندی کی د ارمان زری کرلی دی

مورته د حلمی هم لره لاره ورکړ سوې ده
خکه د خیالونو دنیاگی بی نوې ، نوې ده

خه پیره نن بس دی پدی خای د کیسی دمه ده
دلته به بی پرېږدو چې لامیره مو بغمه ده

گوروله دې وروسته به پدی مالت کې خه وینو
خدای خبر چې خومره به ترخه خومره خواږه وینم

(شپږ میاشتی وروسته)

(راوی)

پیره وایه شپږ میاشتی ددې خنګه تیرې سوې
برخی د کیسی دې په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو بی د ذهن شننه ورشو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسی مې په زرګی کیږدی. وهلی ده

(د راوي ملگری)

زما سره هم سا غوندي ملگری ده تراوس پوري
پاتي يې رابوله زړه مې تنگ دی نور نو خه گوري

دې مورمړي ځنډه خو د وينې په شان خوړلی يم
پاي ته د کيسې دې ياره مړې تې نيولی يم

(راوي)

دې ورځو کې ميره د هوسيو ډل نه بېله ځي
کت مټ لکه کله چې خيال غزل نه بېله ځي

اوس تياره ما بنام کې د گودر په لور څنډېږي ځي
شونډې يې تل بنسوري ته به وايې چې غږېږي ځي

ډله د همزولو يې هاگوره په لارگډه سوه
جگه د عطرونو د بنسايست رنگينه گډه سوه

نه سته ده سرواله يې مستي ددوی نيمگړې ده
چا ترې بنسايپيري د خوشاليو په غلا وړې ده

څه شېبه به تم سو چې رڼا خپل ټيکري وځنډي
وخت د مندو تررو غوټه بيا په بډه ومندوي

میره به پیدا سی بنا پیری، ما بنامی سوی ده
سیورونه ویریری مار چیچلی هوسی، سوی ده

شوندو بی خندا خه چی ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددی منگیو میری شور او نوانه زده ده

(د راوی ملگری)

بس دی یاره خو به دغه حال بی زه لیدی نه سم
تیریری نه جور نه یم دغه غم ته تینگیدی نه سم

خام—خا پدی غرونه نادودی ورپدلی دی
دا چی مستی سترگی بی له بنکاره درپدلی دی

بنکاری زلزلی بی د زرگی بنار نرولی دی
شرننگ د خواره غریبی د لمبو خنخیر ترلی دی

خه چیری گونبسه غاره په غاره دا غم وژاړو
بنه پای دی کیسی ته د بنایست له خدایه وغواړو

(راوی)

دری میاشتی تر مخه زموږ د میری بخت په غم پر بوت
پاس د ویر په کرنسه د قدرت د لاس قلم پر بوت

وخت ددې گلپانې له رنگین حسن نه رنگ وویست
خدایزده په کوم تور بې له سینې چم نه لونگ وویست

پیره دغه راز به له رنې هیندارې وپوښتو
خه چې له شاعر ملنگ نه تللي لارې وپوښتو

(د راوي ملگری)

یاره خدای لپاره ماته گوډې ماتې مه وایه
ما ساده ته داد راز کیسې میراتې مه وایه

زه ننگه آمی یم ملنگانو نه په څنګ ګرځم
خپل رنگ نه و برېرم له هیندارو نه په څنګ ګرځم

(راوي)

دا هغه هینداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلي چې سکاره سکاره رانه ښيي

دا خود شاعر ملنگ د خیال رڼه هینداره ده
بس د عاطفې او مینې ښارته سیده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو میره چا خپلي ده
دغه د نوا شازادګۍ ولي غلې، غلې ده

(د راوي ملگری)

سمه ده، پوهېرې د بڼـکلا له غـمه مـریمه
چېرې چې بڼـایست وینم کـتلو ته یـې پـریمه

ماته د بڼـایستو کو غـم بڼـادي دواړه بڼـاغلي دي
زه سـاده ملیاریم ټول گـلونه ماته بڼـکلي دي

خه توکل په خـدای چې دا کیسه پای ته ورنلډه کړو
هرڅه چې پېښیږي دغه غوټه به په گنډه کـړو

(راوي)

خه چې د شـاعر ملنگ خیال له گوتې ونیسـو
دا مرید د خـال راوي د تال له گوتې ونیسـو

خـوبه خود راز د بڼـاپېری ورغوی ولولو
ورو، ورو به ددې رنګې کیږدی، ورغوی ولولو

سـترګې د شـاعر ملنگ دي ژبه د شـاعر ملنگ
غوږ سـه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

(شاعر ملنگ)

اورئ! د اوبو غږ راځي لري څوک شپېلې وهي
هلته د گودر غاړه کې غلې څوک سلگۍ وهي

خدای ته د ســندرو په دعا لاسونه ونیسئ
دې د اوبو غږ ته د خیال غـوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مـیرې د حال ژبه ده
سوی سویلی دی د نیمگړي وصال ژبه ده

راسئ دې گودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاسو چې منزل ته رسوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاسو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناوړین کیسه کوئ

(راوي)

پیره وینې دغه د شاعر ملنگ هینداره ده
دغې رڼې پاڼه کې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شاعر ملنگ د خیال رنگینه ژبه ده
وايي چې اوس مـیره مو پرته په کومه تبه ده

(د راوي ملگری)

دا خو کوم زیارت دی بنکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشنا خپله کیسه خاورې په سر سولو

(راوي)

خه چې ورنږدې سو بنکاري دا د راز سرغوټه ده
هر خه چې دی دلته د ســـرو زرو ډکه موټه ده

دادی انځور خپله رانږدې سو د اوبو غږ سو
اورې؟ د کوم چا د ننوتو او توبو غږ سو

(د راوي ملگری)

دا خو کوم ملنگ دی گوره خه په دوږو خږ بنکاري
سم دم دوزخي دی د دنیا په مخه پر بنکاري

(خږ ملنگ)

راغلی بختورو، زما سترگې خو هم څلور کړلې
دا د دنیا شپې ورځې موماته سم په اور کړلې

(راوي)

ته څوک بې او موده ته په خه سترگې په لاره وې؟
بنکاري چې راتگ نه مو خبر لا وار له واره وې

(خر ملنگ)

زه د گناهونو پېټي لاندې سترې، سترې يم
سم کنډر، کنډر کلي يم خړو او بو وړي يم

ما سپک د بنایست بنا پېړۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره بنساده کړې ده

ما شرنگ د بنګړو ترنگ د سندرو غلي کړي دي
ما د بېلتانه د شيطان هر حکم منلي دي

زه سر په دنيا د دوزخونو اور لړونۍ يم
زه بس د تور سرو سرته سم د اور پروني يم

(د راوي ملگری)

ورک سه سم خنځير يې ستا اور مېږد ماتولو دي
زه ياره دا خړ خوله خبرونه وتلي دي

(خر ملنگ)

تم سئ خدای ته گورئ زه د هغه راز سر غوټه يم
تاسو يې چې په لټه کې يئ زه هماغه موټه يم

راسئ چې د ميري خورکۍ ټوله کيسه تېره کړم
گوندي که لږ څه ها غم لړلې شېبه هېره کړم

دیربڼه مې یادیرې یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي گوندې غبرگې پلارته کېښودې
سرتړپایه غوړ سوم د دنیا ناندري مې پرېښودې

پلار ویل وايي چېرته که منې د ونې سرې سولې
پوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اندېښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کېږدی وهلې ده
ځکه چې زما د بن میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکونه سترې، سترې یم
دغو ربارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وايم چې راځه پدې په هاغه آمنة وکړه
بیا هم تکنی سم زړه مې وایي نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند رابښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

زه وایم پلانی او پستانکی خان نه یی واپرو
داد شاتو پیتی د (زمري) په وره کې واپرو

ته څه وایې زویه دا وروستی څبره ومنم؟
ستا په اند مانی نه دا کیږدی په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
بنکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ څبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خوښیو رادبره کړه

مور ویل داسې بنکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا بنادي په نه کېدو کې ده

بنکاري لارې بېله سوې ککۍ کجل نه بېله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کیږي سندرماره لور مې غلې ده
بنکاري چا په غلاترې د سندرو دلی وړې ده

زه به د لورکۍ د زړگي خوښه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

مورد خپلې خوبښې پاره لږ موده غوښتلې وه
پلار ورسره دغه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښام وو چې مې پلار دېرې ته وغوښتم
څه وو؟ پلار غصه وو، یرېدلې چې ترې وپوښتم

غږ سوکېنه، ما ویل کوم کوهي کې څوک زښکړوی کوي
خدايه خیر کړې بیا مو په خوبښو څوک تېری کوي

پلار سر راچت کړ دواړه سترگې یې سکروټې وې
خداي خبر له کومه رالوېدلې کومې ټکې وې

شونډې یې ورو وښورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نورد نارینتوب له مستانه آسه راښکته سوو

لږ که چېرې تم سو دا څېره ډنډوره نه سي
دا د بې ننگۍ څېره مو خلکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د څېرو رانه تللې وې

پلار ویل دغه سپکه ننه شپه له دنیا تېره کړه
ښې ښانې یې د عالم له ذهنه هېرې کړه

بیا به له دې کلي له دې سیمې پنبې سپکې کړو
چېرته کوم راغله کې به دا پرې څېرې پټې کړو

خور دې درته نسیم چې بې نښه گلان کرلي دي
هرڅه دې ناولې د گنا په ټول تللي دي

چېرته به بې د څېرمه ځنگله څنډو کې مرداره کړی
دغه د پېغور نار به گونگه کړې کراره کړې

سترگې مې تیاره سوې آسمان تندر مخکله اور سوله
خپله نازولې خور مې نښه د پېغور سوله

بس هماغه شپه مې په مری چاره ورتېره کړه
هاسته هوسۍ مې بېگناه له دنیا تېره کړه

بله شپه په خوب کې نازولې میره راغلله
ما ویل کومه حوره د جنت له پیره راغلله

غږ بې کړول لا تا خو به یو وارې پوښتلې وم
پته به دې کړې وه چې ولې که ناولې وم

دومره به دې پوښتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غم کومې ستونځې د گونگو په بند ترلې وم

تاخومي لاکې له گيلو سترگې ونه ليدې
تاخومي د ننگ او د پښتو سترگې ونه ليدې

بس شاننه دې سم په پسته غاړه چاره تېره کړه
سم دم ځناور سوې د خورکۍ مينه دې هېره کړه

ما به درته وپلې چې لالا خورکۍ دې ولې ده
هسې بېگناه د کوم تهمت غشي ويشتلې ده

دا چې تاگناه گنله زه يې خپل قسمت گنم
بنه او بد دا ټولې بس ترلې په نيت گنم

ما به درته وپلې چې لالا کلکه رنځوره يم
نس کې مې دانه ده له دې شرم نه تروره يم

ما او تاخو دواړو په يوه تي خولگۍ ايښې وې
دواړو د حيا مزله کې خپلې پاڼې ايښې وې

دواړه ماشومتوب کې پښتنې ابې ترلې وو
دواړه د پښتون پلار پښتنې مينې پاللي وو

هې ارمان پښتونه تا به يوواري پوښتلې وم
خومره که ناولې وم تا ولې به غوښتلې وم

اوس که لږ غږت لـرې نو څه کفن راوبښه
لويشت قبر، يو څلی څه حيا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکې په عزت خښه کړه
سيمه د قبره مې د گلاب په څلي نښه کړه

بس له هغه وخته د خورکې زيارت کې دمه يم
خداى سته که شپبه به له دې ځور نه بېغمه يم

(راوي)

پيره دا څه تريخ پای دې کيسې ته قسمت ورکړلو
لاس يې هم ونه رپړدېده چا چې د کړو کر کړلو

خدا بزده څومره ميرې ددې وچ غيرت خوړلې سوې
خدا بزده څومره ښکلې سندرې لارې غلې سوې

څو به په بېخايه ننگ گلونه رنگ په رنگ سپڅو
څو به په سرزوري ضد گتلی برم د جنگ سپڅو

څو به لکه مچ د پښې پمانې لاس په تندي وهـو
څو به وچ گودرته تشې باټې د منگي وهـو

مور د داسی میرو دروند آزار په غاړه گرځوو
ځکه د غرانده لمبو هـا ر په غاړه گرځوو

خاوري به مینده نه سي چې سر باندي يې وشیندو
مخکـه به پیدا نه سي چې قبر پکې وکیندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پر نه غـواړي د هغې پاکې جـلې ده

زموږ میرې خو آن په مرگ زموږ د پگړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آیت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږديز کال

بربننا لیک

قسم دی ها زړه ونه مې زښت ډېره یادیرې
چې موربه ویل پیریان پکې جرگې لره ټولیرې

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې ســـــــپپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لرې رانـــکاره وه

ترې لاندې مو چې تکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شرومې به تاراوړې وې او مابه ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارود ډوډۍ خورئ سوه سترې سترې
خوزموربه نه د نانځکو کورکي وه لـــوبه وړې

هغه ورځ دې یادیرې چې په سرو سترگو ژړل دې
مېره مې دې نانځکې رانه پتې دا ویل دې

سپپرو چاودو غومبرو کې دې اوبنکې لارې، لارې
زمانه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنگ وهل او غبرگه مې له تا سره ژړا کړه
“سلگی” سلگی، سلگی کې مې د ستا سره سلا کړه

راځه چې نن پخپلو کسي نانځکې سره وکړو
شاگي او ناوکي. به سو او نور به څه او څه کړو

سلگي دې سولې غلې نري شونډې دې موسکي. سوي
دوه سترگي دې باران باندې نمجنې توتکي. سوي

ستا هوکړې سره سم مې ويل چې ځم بېرته راځمه
د گل بابا له بڼې نه دندا سه درته راوړمه

په لار کې مې له کوره ستالفي کاسه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېگا شپې خيسته کړې

تا سري په دندا سه کړې شونډې تورې دې وې سترگې
زما مخ سپېره مېره وو ځلېدلې پکې سترگې

بيا ځنډه د ټيکري دې اننگو باندې کړه تېره
پدې دې ماته ياده کړله چاره رانه هېره

لستونې مې په نارو کړ او مخ باندې اخته سوم
ما ويل چې اوس به څومره بڼايستوکی او سيکه سم

تا کړس خندا کې ويل مخ دې تک سور لکه بيزو سو

ما ويل گوره دا ستا خو لکه حسن د درخو سو
جوړه مو جوړه نه وه لانگريزي خيشتي نه وي
سندرې لا پيل نه وي او چا ډزي کړې نه وي

هلک نري چنارته لا يو څه مهال وو پاتي
چي یوناڅاپه غږ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتي

مېره دې په کوڅيو کې منگولې کړلې خبني
زما په سر او ډډو يې هم څپړې کړلې يخي

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن يې شلم کال سو
جومات کې مو د مينې چې دېره سپېره دجال سو

اوس بنکاري چې دجال، د عشق وليانو دی شړلې
د مينې شپېلی نه زده، بناپېريانو دی شړلې

ها تېرې بې شېبې لکه پرون غوندي رايا دې
ته وايه ستا ياد يې که هر څه دي درنه پاتي

کېدای سي بيا دې هوکړې سره بېرته راژوندي سي
ها غلې او ماشومه مينه شرنګ وهي شپېلی سي

منم چې دا يورپ دی خو زما سره لاسته ده

خه داسې دندا سه چې د ها تېرې نه بنايسته ده
يوه د غزل ټولگه ســـــپپاره زموږ د مينې
کې نغبتې ده ماشومه ننداره زموږ د مينې

راځه چې ها ماشومې دنياگۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنگې ماني خوشې کړو کيږدۍ ته بېرته لاړ سو

خـــــبريم هازره ونه لادنگه ده لاشنه ده
خوپرته زما او ستانه يې بنايسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زين دى د دوهم وري پـــــه تمه
بس تم يم که په لـــــورد وطن ځې راسره سمه

شېبې سولې کلونه برېښنا ليک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلگۍ، سلگۍ تر لاسه کړې سلگۍ نه
په برخه مې يوه نوا هم نه سوه له شـــــپېلۍ نه

کمکی ژبه د مینې مې ماشومه گونگی بڼه وه
له دې چتې سلگی نه ها سپره ناوکی بڼه وه

د وري ۲۲ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

د شعر بنا پېری

کله چې آسمان کې سترگ کونه وهي ستوري
کله چې په پاڼو د گلابو پرنښه اوري

کله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ سي
کله چې گاونډې کې مو د چا د سلگۍ غږ سي

کله چې کوم څوک ډيوه په لاس رڼا کې وينم
کله چې د مور پسې ماشوم ژړا کې وينم

کله چې پلو کې څوک د مات منگي کوډړي
ژر، ژر ټولوي او په غاښونو چيچي زړي

کله چې سپېرې پښې د چندوړي کړې گامونه
کله چې څوک وارته کړي دوه لاسه سلامونه

کله چې تالی وهي ماشوم د اوبن په بار کې
کله چې چالاره ورکه کړې يي په ښار کې

کله چې څوک اوښ په بډه کړي سره له باره
کله چې څوک لور ته شنه بنگري راوړي له بناره
کله چې د دار په ستنه څوک وهي خرخونه
کله چې د سر په بيه سي د خوله نرخونه

کله کومه پېغله چې غلظه سي ښکنځل کې
کله چې سنځل گل جيني وټومبي اوربل کې

کله چې ماشوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ستايي

کله چې د پېغلو جنگ سي سپېنې لپچې اوري
کله چې په لاس د وړمې ښکلی اوربل ښوري

کله چې کجیر وهلې زانه خوب کې راسي
کله چې د چا د مينې هيله نيمه خوا سي

کله چې شيدو پسې وچ موری ماشوم ژاړي
کله چې څوک چانه سپينه خوله په نره غواړي

کله چې کوم سيند له وچکالی سي لاري، لاري
کله چې د چا شونډې سي ولي په مرداري

خوچي ڪوم غزل ڪي سي ٻنڪاره ترهغه پوري
بس زما د شعر ٻنسا پيري ته مي په زره اوري

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمریز لپڙدیز کال

دود

زرونو کي درزا سوه چي د آس د ششنبډو غږ سو
والوتلې بڼې چي د ورا د رسېدو غږ سو

سترگي د تنکي د باز ليدلې توتکي په شان
داسې رپدلې لکه باد کي د کيردي په شان

هغه وخت ورياد سو چي يې تره "غمي" وژلي وو
وروسته له جرگي يې قام پدغه سلا سوي وو

بدو کي تنکي به زور چنار ته ورکوي تره يې
ظلم دی کبلي به خوله د مارت ته ورکوي تره يې

دا خواره ميراث وه او د دود په بند تړلې وه
بس يوه روانه جنازه وه غم لړلې وه

مياشت وروسته هازور چنار د مرگ په سبلي پرپوته
تورد کونډتابه شال په کوژدنه تنکي پرپوته

اوس دغه ميراث کبلي "انار" ته ودوي تره يې
وينې د "غمي" ددې په نذرپاکوي تره يې

خواره ناوکی وه لکه پانه رپدله چي
بنه دگل غوتی وه شبيه وروسته رژدله چي

شانگه يي په ياد وه چي په بدو واده سوې وه
کال وروسته واده نه له وهلو چي مړه سوې وه

پته خوله وه ورا ناوې پخبلو پنبو روانه وه
جوړه جنازه وه چي په سرو لمبو روانه وه

زوم ووله بهر نه را روان د وطن لور باندي
دي ته ووپه لاره چي دعا وکړي په ورور باندي

وروسته رسېدونه د دعا په تگر کېناستو
دود سره خو ورځي د ژړا په تگر کېناستو

دي ټوله موده کي په تنکي د بدو واره نه وو
خوار تنکي زرگي يي ستغو سپورونه کراره نه وو

وير موده پوره سوه يومانېام وو چي ورو تېکېد
وروسته بيا کوم څوک نږدې کوتي ته په زور وټوخيدي

زړه د نټکۍ ونبـووييد د مرگ خوله پرې راغله
لښـته د گـلابو رپېده خيله پرې راغله

سـر باندي يې د چا د تاوده لاس تود وښه پرېوته
نور په ځان پوه نه سوله په درز بې هونښه پرېوته

کله چې په سد سوه نا اشنا غوندي مالت کې وه
داسې وريپه زړه سوه گڼي مړه وه په جنت کې وه

هکله پکه پاتې وه د ذهن يې وزر نه وو
هرڅه بدل سوي وو په سترگو يې باور نه وو

غـر سـوزه اناريم ته زما د ژوند ملگـري يې
سـمه ده چې قام ماته په بدو کې راکړې يې

زه به تا هېڅکله ستا د تره په بدو نه نيسم
دغه ناسم سوي دود نه سترگو کې بس ښه نيسم

دا بد نه دی دا د بد مينځـلو يو هـلاره ده
کرکه په الفت چې بدلوي دا هـغه چاره ده

دا دود خو سپين روبرو زموږ ولى دود منلى وو
مور وو چې د اولى مونولى كارولى وو

گوره چې پښتو كې ستا پلو خومره بناغلى دى
اورد دښمنى ورونو كې وژني خومره ښكلى دى

حكه زه گنم د نور له كلي نه راغلي يې
وينه چې په مينه مينځي ته هغه آغلي يې

لاس را كړه ملگرې ولى دود مو بېرته ولى كړو
دا د دښمنى او دا د بدو غره به غلى كړو

راسه چې په گډه دغه هيله او اند وروزو
بس په مينه مينه دغه داغ له زړونو وتوبو

ته ماته ډيوه يې پرېښته يې مينه مينه يې
ته لكه كوتره د سخي د زيارت سپينه يې

راسه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپيڅلي كړه
نورد ستغو سپورو د بدل غرونه غلي كړه

راسه زما د عمر غلي كړي ته نوا وركړه
شرنگ يې كړه شپېلى كړه دې مړه ژوندون ته سا وركړه

خه چې بې له مينې نه بل خه ته خان وزگار نه كړو
دا نيمگري ژوند له هېڅ او هېڅه ځني څار نه كړو

د وري ديرشمه ۱۳۸۵ لمريز ليديز كال

زلزله

د زړگې کورېې را ويچار کړ زلزله غوندي ده
دا زمينه د کابل تېرې کيسې غوندي ده

چې لاس وروپم رپردي رپيري له رڼا جوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه سي د توبې غوندي ده

لکه درزا مې زړه کې اوسي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کړي د کعبې غوندي ده

ته واپې مينې جوړې کړي دي دوزخ ته لاري
زاهده ماته د گلونو د لمبې غوندي ده

دومره نازکه ده چې آن وږمه پرې ورو چليري
له وېرې گوتې وروړې نه سم د بنينې غوندي ده

د وخت منگل کړه هديره د گربوان لاري، لاري
وروستنۍ اوبنکه مې بې گوره جنازې غوندي ده

تورتم کې ورکو مساپرو ته چې لار ورنيسي
دغه سپورمي نه ده دا بالکل دهغي غوندي ده

ملياره خـدايزده چي داگايه به گلونه راوري
بس تشه باټه ده ددي مهال جرگي غوندي ده

د ليندي ۱۲مه ۱۳۸۴ لمریز لېږديز کال

بیتونه

خدایزده کوم کجیر دغه کوتره خورولې ده
چا بې د غزل غوندي بکلا وړانه لوستلې ده

دا خونگه شرنگ ننگه نغمه ننگه سندر وه
خداي خبر په شه دغه بلبله غلې غلې ده

حئي چې د توپک شپيلی کرو ماته د شپيلی په غږ
زړي د خندا وکړو پاڅو د لنډی په غږ

گوتې وروړی نه سم چې نازک حسن بې ږنگ نه سي
دغه نازولې د گلاب پاڼو کې لويه ده

قند خوږه د خولې د سوال سره تروه سوه
نارنجگله له حيا سپينو کې سره سوه

چې تر غوږ بې د کابل د بلبل غږ سوه
په کوچي لالي کېږدی غوندي خوږه سوه

که شه هم چې بې تبغه به جهان په وینورنگ سي
خوبيا هم که راوگوري احسان به په ملنگ سي

شو مي زړه د صبر په تار وگنډه
سر نه مي د مينې خمار وڅنډه

ووت تورو خاورو نه رېدي سو جوړ
هر شه مي خوړلن په اير و منډه

بيا مويو ستوري د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفي سرتور ملنگ موله كتاره ووت

د مراد پيڅکي بې رپيږي د پنبستو په ولي
توکلی زړه سوی ځيگر له دې مزاره ووت

بنکلې شوخ نظر دې د حيا له تيکي وباسه
مخامخ راوگوره د زړه چنار پرې ووله

سره انتگي تاپي کره د زلفو مچينوزغي ته
سپينه خوله دې گاتي کره ملنگ مليار پرې ووله

سپين کميس د حياناوي چا په وينو لمبولې
که کوډل کې دې د سترگو پېغله اوبنکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ويده بنکاري
گرد چاپېر سپينه خزه يې سرو لښکرو ترې نيولې

لامې د سترگو په نغلو کې دومره اوبنکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځل د رڼا ولمانځمه

د زړه نغلو مې چا په غشو د ښو ويشتلې
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ستورو غواړي

د ستورو کور مې له شيطان خراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رسي

ددې نتلي زړه کله هيريرې تر مې اوبنکې
څک، څک د کور په بام يې راخڅيرې تر مې اوبنکې

مېلمه، مېلمه باڼه دې لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خو لږ وار د هرکلیو ورکوه ته

کڅ کړي بېره سي چې لاس وروړم
ليلا د کړوکې چرگې لوبې کوي

ډېره موده سوه چې موڅنې غورځولې ندي
د اتنې دوړې مو آسمان ته پورته کړې ندي

راځئ چې دا بنادي شريکه کړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو بنکلې ندي

هر کله راسئ ما لېمې دي غورولې لارکې
اې بنکلو ستورورا مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

ځان نه مې بد راسي له خپلې تندي و شرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

نازکې په خوړو زلفو دې وار د لوبو راکړې
کمکې یم دم مې نه زده دا منگري به تېس راکړي

خوږې گناه ملـيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې گرت کړي

ما درته نه وپلې چې مه راکـوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په بنـکاره جام، پتې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

يو څوک دی جام بنـکاره او توبې پتې ماتوي
د حسن آيينې روغې رمټې ماتوي

چم نه د سپين روبو دې نيمگړې توبې وويستم
ته خو خداى وهلى وې زړه زه دې له نبې وويستم

تا باندې خو زهد لا دمخه حکم کړې وو
زه تورن له دې توره د نیکلو جرگې وويستم

که چېرې سم منگى چا په کودورې بدلولاى
نومابه د اوس هرڅه په چيندورې بدلولاى

له پيله که د سترې خوانۍ سترې رانکاره وې
قسم دى دا پيچومى مې په زورې بدلولاى

دا دى له تندي به بېغمه سو او جام به اخلو
مينه وروري به پالويو د بل سلام به اخلو

د زه او ته ټغر به ټول سي خاى به يي مور ونيسي
نور به څوک نه وايي چې هلى انتقام به اخلو

خانگي ننگه گل سه چي د شعر په شور مې پوه سې
شرنگ و هه شپېلۍ سه چي په تنگ تکور مې پوه سې

غار غړۍ راسه چي د عشق په زور مې پوه سې
خدای دې کړه مينه چي د زړه په اور مې پوه سې

سوبه د پښتون زړه بس د سترگو په جنگ نه سې
هسې په موسکا باندي چاره د ملنگ نه سې

سوې وچې شونډې به له سواله په خنگ نه سې
خو چې سر تر پايه ستا د شونډو په رنگ نه سې

زه ننگه آمین یم خو که ته چېرې دعا سې
ټول غزل، غزل یم خو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته بڼکلي سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې گنگا سې

بنيكلي پاس په زنه ولي سپين خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شپې دي
چا وېل مسلمان ته مسلمان بمونه نه ږدي

د مینې ډالی

لیلا زما د مینې ډالی ځان سره ساته
په دام کې رانېولی په ایمان سره ساته

د بنکلي مخ په پانو دې کوم بد نظر پرېنوځي
سرې شونډې روو سترگو نه پېزوان سره ساته

د شوخ یاغي نظر سره ورېښمینه حیا بنایي
بس هر وختې شیطان له مسلمان سره ساته

د نرمو شونډو بیه له یوه سره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان سره ساته

د مرغومي دریمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

چل

جنگ د ترورېمې ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لـيوانو ته شپانه ودروئ

سـيال به سئ د سـيالو سرکتار به سئ په نره
بس يو واري دغه پښـتانه ودروئ

داليوني زړه مې تل د سترگو جنگ ته کاري
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسـواکي نه ده دا بنه چل د تالان دى
څو گونگي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

غزل

په مست حسن چې سيوري د زيږي مازيگر خپور سي
هرڅه غزل غزل د تخيل هنرمي نور سي

تور خال يې د نړۍ وروځو ترمنځ مينان بولي
کت مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې ميري د بنبايست ته برخې داسې څه ورکړي
په ليد به يې د حسن انځورگر خپله انځور سي

که چېرې دې بنايستو کې نه پلوه مخه پريوځي
د ډېرو د ککيورانه ستوري به تک تور سي

د حسن خدايه داسې څه ورپېښ کړې ويش د مې ته
چې زه په جام نسکور سمه يا جام په ما نسکور سي

قسم دی د مليار په شان به وږي ټول ماږه سي
که چېرې د حسونو ذکات ويش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

غزل

خه ووايم سستا مينه کي خومره کړېدلی زړه
پېښه وه د سترگو خويه غشو لگېدلی زړه

تېره شپه يې بيا له گړنگه وونو غورځولی وم
خومره په زاريو مې له جام نه گرځولی زړه

هره شپه په ما پردی، پرستني لتوي روی
خنکه چې سهار سي بيا له لورې بوت وتلی زړه

شيخه ته او خدای که به رښتيا راسره نه وايي
ته هم ورته پرېي که دې چپرته دی کرلی زړه

خدايه که دا حسن دې په يو ځاي کې غونډه کړی وو
ولې به شينگر وو ورپه ورپه به گړځېدلی زړه

سترگو کې يې ساتي نازوي يې په سرکو شونډو
داسې ښاپېری، باندي مليار ملنگ بايللی زړه

غزل

خبر سوم له دې وروسـته به خيرات ورکوي ښکلې
هرکال به د ښايست په تول ذکات ورکوي ښکلې

الله دې خير کړي بيا کوم د خالونو راوي مــــړ دى
چې نن غوتى غوتى خندا په سخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پسرلي کې د ســــخې مېلې ته نه ؤو
همدلته د خوړو شــــونډو نبات ورکوي ښکلې

درځه چې دا د سر بيه ورپرې کړو ســــاده عقله
بدل کې بې د شــــونډو ماله جات ورکوي ښکلې

د مينې خدايه داسې زيرى داسې خــــه رازده کړه
و کوم ته چې د شــــونډو سر سوغات ورکوي ښکلې

ويريرم چې ســــاده کورگى مې بيا بدرنگه نکړي
د ســــر په بيه ورد سومنات ورکوي ښکلې

ملــــياره تېرى زړه دى د ازل وړى مور نه سو
د حــــورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

غزل

چېرته که د لوی انځورگر سترگې په تا پرېوځي
هيښ به سې چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری يې ماته بس دعاد پير بابا گرځي
کله چې دې سرې شونډې ليلا په نـسـرا پرېوځي

بڼه دی چې سندرې نه درځي تا بڼايست ميرې ته
ستوني د شپېلۍ نه به آيت د نوا پرېوځي

نه چې ستا له لاسه بخته بيا روژه په خوله سولم
ويره ده سپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ستا وينا ملياره ډېرو پرو نه زيندي اخلي
کت مټ لکه غـر د معافۍ په سـزا پرېوځي

غزل

سیوری ته د لمر له څانگو پانې غزېدلې
تا چې د کنډو له سر نه ما ته را کتلې

لارې لارې تللې رنې او بڼکې دې په بڼکلي مخ
چا دې د بڼایست سپاره وړانه وه لوستلې

زما نښې د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
ځکه سپینې پانې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل بڼکاري په سپین نازک بدن دې
خدا ی خبر د حسن خاوند څه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ډیره مست سول
ای د نشې میرې ته له کومه یې راغلي

غزل

په خوب کې بڼا پېری وینم دیوان مې وینسوي
بس شونډې رانږدې چې سې پېزوان مې وینسوي

چې سم جوړه گو مېزې د ژوندي زیارت سې ډډې
رامات مې تاويزونه سې پېریان مې وینسوي

بڼکار یزې له گلمخو نه همدغه مې قسمت سو
چې واورو کې ویده سم او باران مې وینسوي

زاهده ستا په دم مې په یاغي زړه څه ونه سې
بڼینه چې چپرته ووینم ایمان مې وینسوي

له کله نه چې ما د زړه مـنـلې ورته پریم
ویده په اودا سه سم خو شیطان مې وینسوي

رندانو راته وایئ شېخ چرې او که زه گرم یم
چې سم په جام ورپر یو ځم آذان مې وینسوي

ملـیـاره یو څو پانې د سنځل گل ورته بڼې دي
دې درد ته چې رښې، رښې گریوان مې وینسوي

غزل

د خیال په تریې للمه مې وریږي غلې غلې
یوه د هسکو میره د اوبو په شانې ولې

خه نغوته ده د مینې خه غزل خه توتکی ده
خه دنگه سارانې کوچی کیږدی نه راوتلې

هغه چې تش په یاد یې زما ژبه سي آغلې
بس کت مت د ماشوم مینه ده دومره ده سپېڅلې

احساس مې د غزل راتخووي د ناز په گوتو
په زړه مې وروي د پاس گودرد غاړې ولې

په کومو کې چې زانگي لیونی شېبې د مینې
هغه چې دي د مستې غمړنگې په رنگ بڼکلې

نو خنگه به د لمر په تال کې نه زانگي نوا مې
چې داسې گلورینې نازنینې ده پسوللې

ولور

بنا پېری، ډېر ډېر مې زړگی تنگ دی
د گودر غاړې پسې مې مېم
دا چې زیارت نه دې بې برخې گړم
د مینانو خدای ته پر پریم
سمه ده دا خای د حسونو جنت
خو پدې بنکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې گوزاره نه کیږي

دلته رنگونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې داسې گړخي گلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لري څوک شپېلی، غروي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنگې جینۍ
د هر حلمي د نظر آس باسي

گلې زما تږې سترګې تږې گړخي
پدې بېشرمه جلال ډکې نه سي

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
خو ستا د تېنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټينگه ساته
بس يو خو نور رکاته نفل وکړه
لېږدی چې بيه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله وړانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورڅو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مينه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پير بابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم يوه ريښکۍ وټړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځايه آمين پرې وايم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوتمارانو په ډاډه وانورم

۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال د وري ۲۱ مه نېټه

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مـانـا مې بلـه ده
بس د زړه په ژبه مې دا سـتـا د يـاد بـد لـه ده

شـکـر سـتـا د مـيـنې د آيت په اوبو ولى سـوم
ته مې چې قبله سـې عقـيـده مې تل تر تلـه ده

خداى قسم په غلا يې خوند له شاتو نه تېرى کوي
سـرـه غوټه د شـو نـد و دې خوږه لکه سـنـخـله ده

تال کې د خيال ځکه ځنار ځنار غـزلـ زانگي
دنگې غنمرنگې قـد دې سـم د گـلو ولـه ده

يو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شـو نـدې کـله کـله ده

زه يې ونه کـړم ته يې ونه کړې ملا خولا پرې غوړندى
مـيـنه دې دنيا کې پيدا کړې خدايه څه له ده

سـتـا کتاب که مست د مـيـنې شـېـخه چـېـرته پر گـنـي
پوه سه دا خوږه گناه مې کړې شو خو ځله ده

یوازي

لاره کړلېچ ده گلې خبر دی یو خو گامه راسه
مزل مې ستړی دی خو گوره ترمانبامه راسه

پدې پوهیږم تر قیامتہ شوک د چامل نه یې
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستی جامه راسه

لامو خبره په سلام کې ده ولاړه گوره
سلام پوره کړه د گډ عمر تر کلامه راسه

ملگرې گوره تر وړمیدو دې زرگی تړلی
واده پوره کړه اوس راغلی یې تر دامه راسه

یو څه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څه دې ته نیت ساده کړه له ناکامه راسه

راځه چې تېر غونډې له یو بل نه څارېږو گلې
مرگی ښو نه را تږدې ښکاری سلامه راسه

قسم چې ساء مې یې بی تا مې گزاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قضا نه سي روڼ امامه راسه
د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

رښتيا

يوه خبرد نازولې ليلا
پښو نه مې تاو ده ده ځنځير غوندي
چې نن سهار يې راته وويلې
داسې مې بد ايسې ځنځير غوندي
له هرچا هرچا مې گڼله خويو
له گرانې مينې مې دا هيله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې يې كړم
داسې درنه وه د شوگير غوندي
ما ويل چې زړه مې ښه پر ځای تړلې
له دې سودا به څه توبښه وتلم
د ژوند انځور كې حقيقت وه راته
هغه هم تنه سوه تصوير غوندي
كه چېرته خوب يې د خوبونو خدايه
ددغه تور خوب دې لمن وسپڅه
سمه سمسوره يې كړه ړنگه راته
د رهبرانود تدبير غوندي
د اوس لپاره مې توبه ده ترېښه
نور به يې نوم په مينه وانخلم
خو لكه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مريد يم كه سي پير غوندي

د مینې خدایه له قلم دې څار سم
ماته یې څه خواږه رنځونه کښلي
بنکاري د ټنډې کرښې وړانې تللي
د خړ کابل سوي تقدیر غوندي
د ملا ډوله د جالانو کرني
او د نازولو دا نخره یوه ده
د مینې باز مې راته مې بنکاري
د تور او سپین منځ کې توپیر غوندي
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناتي گروي
بښینه مې خوبه ده قصاب خونه یم
د ترهگرو د تکبیر غوندي

غزل

پام کوی شری بیره وری نه سی
خدای مه کوه دوه مو بپری نه سی

دومره مو په اورد کرکې مه سپڅی
بس دی سره سکر وټه شنه نری نه سی

خیال ساتی چې دا خړه جونگره مو
بیاد کوم بسامارد خولې مری نه سی

نه چې گارگوتی پیکي بقدره سی
پام چې بی لیلام تیک او دری نه سی

دپرگرم به په وړه سزا ولمانخو
چسپرته که نیمگرې دالری نه سی

زماد نظر آس به کی ونه ترې
خو چې دې زړه جیل زلفې کری نه سی

عقله رآخه یو خلد زړه ومنه
گوره درنه تیره داگری نه سی

دومره بي د تورو په حل ولمانځه
خو چې درسره غاړه غړۍ نه سي

اخ به د ملـيار د زړه ونه وځي
تاو دې له كمخو لكه څړۍ نه سي

د غبرگولي شپږمه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز كال

غزل

له مستو سترگو يې سودا پر بوځي
خدای خبر پره به يې پر چا پر بوځي

ماته مې سوی تندي بڼه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پر بوځي

نور يې په کړې گناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پر بوځي

بنکاري له موره يو تور مخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پر بوځي

موره دجال خان له امام نيولی
ځکه دعا راته بڼه پر بوځي

جوړه کيردی، مو سترې وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پر بوځي

غزل

که چهرې سین نه یې په خاڅکي گوذاره کوو موږ
بس او سپنڅري یو په څک د زړه چاره کوو موږ

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې یوسي
چا ویل گونگي یو د نادودو ننداره کوو موږ

موږ مینان یو آن جگړه کې نوم د مینې اخلو
پیل هره چاره د بنایست په سپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
اودس په ډول او لمونځ په غږ د نغاره کوو موږ *

دا یو قلم لرو بن کړن لرو له زړه نازک یو
دا سپې ونه گڼې چې هسې نظاره کوو موږ

* له ډول څخه موخه د غزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ
لپاره پردنمن د چلبدلې ماشینگڼې غږ دی.

غزل

خوک چي د مينې مستي سر کي لري
د سربندني اور ځيگر کي لري

چا چي وي عشق لکه آيت منلی
په دې دنيا حوري وزر کي لري

زړه چي له هره بريده اوږي پسې
بنا پېری، داسې څه نظر کي لري

هلته که شپڅه يو څه ستا سره يي
غلما ن به څه شی په بستر کي لري

دا چي له شعره يي سکرو تې اوږي
کوم ليونی ارمان تتر کي لري

ته يي سجدو او شوگيرو کي غواړه
مليار يي بس د زړه پره کي لري

موري

د زمزم په شاني ولي
د زيارت غوندي سپېڅلي
ماته هرڅه نه آغلي
موري ورځ دي بختوره

ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې ننگه ننگه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې

ته د خدای غزل يې بسکلي
کت مټ گل يې د سنځلي
ټول عالم ته نازولي
موري ورځ دي بختوره

که داستا شوگېرې نه وي
د عاڅه که ښېرې نه وي
که دې گواښ او سکونډل نه وو
د پښتون به دېرې نه وي

ته له نوره يې راغلي
خداى په نسو يې ارزولي
يې زما زړه كې كرلې
موري ورځ دې بختوره

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
كه دې چپرته زنگون نه يې
خداى سته ژوند مې ټول ژړا ده

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
موري ورځ دې بختوره

د غبرگولي ۲۳ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز كال

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه یې رنده ده
او دا هم نه ویني
چې د زړه سوي په نوم گاونډ ورتنه د لمر پر خای
شیطان خراغ ورکوي
او د سیند ونوله ها پورې غاړې
راغلي خړې خړې شوبلې
دا د سولي مارغان
ددې جونگړې زړه ته داغ ورکوي
خدايه تر خو به ستا د نور چينې په ما وچې يي
خدايه تر خو به شنه منگي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که مور مور مړي
بس بلهاری ته هست یو؟

غزل

ته یې شمېره پیره خو روا خو ناروا کوم
تور امام د خال پسې په مینه اقتدا کوم

بڼې زما د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کره
خدا یزده شېخه دا خوږه گناه خو ځلې بیا کوم

دنګې غمړنګې او د رز او بڼکې مې خوښې دي
خومره درته ووايم هم ها کوم هم دا کوم

مخ غونډې دې ډېر له زړه نازک يم بڼېرانه راځي
ته مې په ځيگر وله اوزه درته دعا کوم

خیر زما امام خیاله ته که یې کافر د عشق
زه خو مسلمان يم پېلامه په بسم الله کوم

غزل

دهېڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا! له مور نه ستاد کړې گناه پور اخلي

خدا بزده چې بخت به دې میراث مېنه په برخه را کړي
خود مرگي په پلمه زمانه ختین کور اخلي

داسې مالت کې د ژوندون پېټی پرسر گرځو
چېرته چې روي گورگتي خاورې د گور اخلي

لږ چې ستا وړ سزا موزره کې څه خوږه غونډې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو مندو تر و ستړی کړې يم نور
څوک په سکون رانه د غبرگې دنيا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تنډې له ساقې نه جام نسکور اخلي

بنکارې ددې دنيا تور مخي به لا جگ سي هلته
خال د تنډي لره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سودا مو ددې وخت سره په وړانه اوږي
مودې سوې ساندي را کوي او تنگ ټکور اخلي

د سپينې خوله خوند يو په غلابل په رضا کې پټ دی
کوم ليوونی به څک د سرو شونډو په زور اخلي

د چنگاښ اولسمه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

زړگيه وروسته پوه سوي په حساب د تورو سترگو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترگو

چې چم نه د تنکیو غنمرنگو تری وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترگو

قسم دی چې د بنکلو حسن دومره یم خپلی
په سترگو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترگو

بس دغه مې راتگ دی د بېلتون په منزله وځم
د بنکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترگو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری یې مینځلی په دریاب د تورو سترگو

د چنگاښ ۱۸مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

شرومبه

دلته لا میرد میدان روی ټوپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتیا ویلو
نگه سوگند لره جوگه نه بنکاري
دلته د حق خبر زروارې خلک
د ستړي ذهن مندارو کې شاربې
خو کوچ یې شیندي د خیال کوڅو کې
تسه شرومبه وږي ولس ته نیسي

د چنگاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

غزل

د مینې په آیت کافر مې یار نه سي کیدای
هنه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کاروان دی د لونگو او رانه بانه یې ساتي
نولی مو ددې یون سرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه سي وړ ناوړ سي رادبره
دامه گڼه تیاره کي دڅه شمار نه سي کیدای

قسم هره نادوده دې په وړه سزا لمانځم
پنستون يم په بدل کي مې تلوار نه سي کیدای

خو ځلې مې په تینگه غېږه لمانځي دنگه پوه ده
چاره د تږي زړه مې په یو وار نه سي کیدای

ملیيار ورته منصور دی هره شپه پکې زنگیږي
چا ویل کړی د زلفو چېږې دار نه سي کېدای

د چنگاښ ۲۴ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

نن ډېره سستې ورځ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو بڼا پېرې نه کړه چاپېره

سپوږمې د سرو تبي سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنيا کې دنيا گۍ وه رانه هـ پره

د ديو اور مېر مې مات کړ د بڼا مار منتر مې پوخ سو
د مينې سپپاره مې سـوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه سه
هرڅه هرڅه کې يو سـولو موږ پرته له کوشـپره

دا نن صبا به گل سي نور به زوزو ته خـای نه بې
کرلې د بوسـې غوتۍ مې ووتې له شـمـپره

او چت به يم چې يم سـتا د بڼا يست په آيت ولي
د مينې سـپين مومن ته له د جاله نه سـته وېره

د چنگاښ ۲۴ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خوبه خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ما بنام نه ملا بانگه پورې
د سپوږمۍ وړانگو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رزد لور بنسینه کې مخ د یار بنسکاریده
هرڅو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیگا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړگی به دانگي ورته
که په رښتیني چپرې واورې د انسان بلنه

یارانو څه وایې د کال روژه کړو ماته که نه
امام مونه سسته چې خپره کړې د آذان بلنه

ملياره لاس راکړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي سترې په بللو د کاروان بلنه

د جنگاښ ۲۲ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

د ترسا ساقی دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو او وږې سوې ماتې ستوري ت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلې نن له دې بنداره یوسي

د ارمان بېرې کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندي بیا مې تندي گل سې او منزل ته لاره یوسي

داسې سړ داسې نوا داسې لی داسې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کېږدی نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مې د سړو ویرې زموږ خبرې ټول په ټول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل ترلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

نظر مات کړه نازولې چې لښکر لښکر بانه دې
چېرې خدای مه کړه سندرې د رباب له تاره یوسي

زما د عمر شېخي واخله د غزل د بڼې ملیاره
یوڅو داسې توري راکړه چې بس زړه له له یاره یوسي

د چنگاښ ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

اوربند

د غزل توري وري دي ستاد حسن ايلبند ستايي
دا ورشو به ږنگه نكړي د بنايست گوتې يې پيايي

ارزولۍ د نورگوتو دغه ولى او نتلى
خكه زه ورسره هو كړم زړه كه هرڅه راته وايي

د خيال بنا پېرى ناسته ده زما د عقل چم كې
مالستونى دى وركړى بس چې هر لورې مې پيايي

دا د ذهن ياغي آس مې دغه پري ته رام نه سي
زه كه حوره تر بڼه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شېخه راسه سوله وكړو نور زموږ منځ كې څه نه سته
ما په زړه كې دى موندلى ها دنيا دې ټوله ستايي

دا زما د غزل سترگه د بنكلا چينې مينځلې
زه په هرڅه كې يار وينم دا وينا ما سره بنايي

د چنگاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

غزل

زړه مې تېرى دى په خک کې درياب اخلي
د الف خای کي د حسن کتاب اخلي

زموږ تکبير د ترهگرو تکبير ندى
چې د نورو په ژوندون به ثواب اخلي

چې توبې راماتوي په سرد شونډو
يار مې لمردى د بخرکي به آب اخلي

دومره بنکلی خو به کله داسې وکړي
چې د يو خپک ژوندون به حساب اخلي

زورور مو خکه ډډې خپتې گرځي
دلته لا ډنگر وزگوري قصاب اخلي

مليار خو خلی د مار له خولې وتلی
خامخاد يار له خولې به خواب اخلي

د چنگاښ ۳۱ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

دا تا چې سرې منگلې په بڼه پرا ورته نيولي
همدې دې په بڼا ايست ولي ناولي ډېر ترلي

هرڅو که نظرمات له دې ځلمي سرونه څار سول
خو دنگې بڼا پېری حسن دې بيا ديوان بللي

گودر به څنگه وچ نه سي اوبه به ولې نه مـري
چې دلته د نظر غشو شينکي منگي ويشتلي

د زړه حال مې چې وويلې بڼا ايسته سترگې دې مړې سوي
بانه دې پښتانه غاړه غړې سول غلي غلي

مولا دې خپر کړې نه چې د کوم باز خولې ته يې ورکړي
په غـبرگو توتکيو تور حبش دي ټوکيدلي

نڅرې دې د سپرلي وربځې د زړه په للمه اوري
د نور مسـتو چينو نه که جنت نه دي راغلي

مـزار به مې په پېڅکو د ټيکري خامخا لمانځي
دا دود دی چې رانه وروسته له مرگه سي بڼا غلي

تندیه خدایرو سستا سجدي که خاڅکی باران راوري
شبهه مخکې پدي تکبير چا سپين کبان وژلي

اوس هرڅه چې پېنښيري د مليار زړه يې منلې
يو څک ته دې دشونډو جنتونه درتلي

د زمري ۹ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

دا کلی ږنگ بڼه دی د مینې لیونی نه لري
دوی په جامونو وېش د می کوي منگی نه لري

دا خلک ځکه له گږ پوانه له لستونو تښتي
دلته کې خړه زرکه ځاله مار سوری نه لري

خدا یه درځار سم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خو ځنده ځلي دي بنگیري خو زرگی نه لري

دا څووم ځل سو چې د شنو سترگو نظریې وهي
بنکاري بنایسته مخ د لیلای سم سپېلنی نه لري

پښتونه بنکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لاهم گڼي چې خړ وگړی به مغزی نه لري

د خدای غزلو یې برجونو ته اوږه ورکړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته سپری نه لري

ماشوم ریباز مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لورده خود کور په وره کې سپی نه لري

ملياره سرگوزار ته نيسي د گوهر په تمه
خود اشنا ویشتلي گاتي دي غمی نه لري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

دریادیږي له مالت مو چې وتلو یاران یو یو
ماویل تم سه تا ویل ځمه ورپدلو باران یو یو

چې مشال څاروان موومرد تیارو په تورو غشو
مساپر په بېله لارو بېلېدل له کاروان یو یو

عمر تېر سو له ستار نه د چينو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابی لاشمېږي بم ویشتلې کبان یو یو

که څه زړه قحطی وهلی په خروار به یې مورنه سي
خو اوس بڼه ده رارسیري لږ تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښتنو وخت به راسي
د ټیکري ناولي غله به راکاري له گریوان یو یو

د سپېږې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول سي
دارښتیني به شرنګی سي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کې اشنا وینو
شېخه ما در شریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

د پښو نښکالو يې اورم د مليار ننگه غزل کې
د ليلي په چاودې زړه به راتوکيږي گلان يو يو

د زمري ۱۱ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

نو څه به وو که می مو بنکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چيندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنگه کوچۍ خړه کيرېدی وای
څه شگې څه لشکې مو سوکر کو کې خوړلای

ارمان که رښتیا سترگو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنگه به وو چپرته که ځوانی مو وړکتوب وای
نینی او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنگ او لونگ دې وای ملنگ دې وای په نره
شرو مېې مو په خټینو اوب غرکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو او بنکونه وو
بارخو مې درنه ټول گلې مچکو کې خوړلای

د مړينې کور به ږنگ وو خوک به پوره کونډه نه وه
ژوندون که د مرگي سر په مرد کو کې خورلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

خوانی

یوه هېره هیله مې د زړه په تل کې
ژاري سلگۍ و هې عرضونه لري
ها تېره سوې کیسه بیا په ذهن
خړه کیردی غوروي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه یې پیروم
هاغه چې کله به یې د ناز په گوتو
تانه سندر د خوانۍ بلله
بیا تخنوي زما د خیال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
بنکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د بنکلو خدای د چا نذر کې
یوه چټه دنگه غنمرنگه جینی
دې د لونگ ملنگ ته
دې د سندرو تال ته
دې تږي جام ته دې ننگه سلام ته
د سترگورپ کې ورکړي
له کومه بیا ها سرگردانه سیوری
ها ت انځور لکه د چرسو لوگی
رانه تاویري ما په غېږ کې نیسي
ورو مې د وریځو په وزر کینوي
او په رڼو سترگو ها مات خوبونه

راباندې ويني خو قسم دی پیره
کله چې دوی وینم نظر مې خر سي
لکه غریب چې خپل ماشوم ته پر سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرمیري
د هیلو بنکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترگو
د بنو شوکو کې په ناز لوبول
زما په سترگو کې یادونه شنه کرل
د وړمې لاس زما پر ترې نظر
د بېخودی د پرینسانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کرکۍ یې راته پرانستله
نو ځکه مینه نابللې راغله
او د ځوانۍ مستې یې
زما په غزل کې ځانگې ځانگې کرله
هغه رنگینې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوتۍ وو بیا گلونه سول اوس شرنګ زیږوي
خو هی ارمان یوازې یاد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نگه شرنګی نکه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به یې کیږدی د باران
د نرګس عطر کې مینځلې راوړه
هغه خوښي لوب سوې
خو یو برباد زړه یو فریاد پاتې دی

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترڅه ده پیره !!!

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

له پانوه راجـوره د باران کيږدې ته ژاري
کوچې ميني قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاري

ته وايي بـناپېرۍ باندي باران په شـپېو اوري
خولۍ ورته نيولې ده اسمان سپورمۍ ته ژاري

غزل غزل خيال مې بيا د زلفوول کې زانگي
د بل منصور بدله بيا د داررسۍ ته ژاري

په تشه خدا لمانځي وخت سلگۍ سلگۍ وطن مې
همدا به يې، بلبل که د گل وير گلۍ ته ژاري

سپېره مېره کوډرې د وحدت د منگي شمېرې
تتلی زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاري

روانې جنازې دي د نښترو او د لمنځو
په غم د ړنگې ځالې توتکۍ سيسی ته ژاري

پلازمېنه د بڼايست يې، مخ يې سرو ورېځو نيولۍ
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاري

غزله د مليار غشي سه پاس اسمان سوري كړه
ترڅو به للمې د بنسټې د اوبو ابې ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز كال

غزل

رندانو که په مېنه زموږ اور ولگاوه
شېخانودا بل سوی اور څه نور ولگاوه

ایله نبایست پوره زما د زړه د تاج محل شو
له کله مې چې یاره ستا انځور ولگاوه

منم د نن واده به دې نبایستو کې پوره نه سي
خوبیا دې پدې غلي محفل کې شور ولگاوه

جانانه ما کوڅه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکه زهد دلته کې خپل کور ولگاوه

راغلي نابللي به پرتوگ په غاړه یوسي
د نیکلو سخاوت که لږ څه زور ولگاوه

صبا به یې دا خلک ټول د گل په مرگي نیسي
بې علمه شېخ چري په ملیار تور ولگاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۷ لمریز لېږديز کال

رښتيا خوب

څنگه ږنگه بنگه بېگا خوب کې وې راغلي
خداى دې راته ساته او دښمن دې ومړه گلي

ټولگه دښايست دې وه او سرې سترگې د گبر
زه دې سپېلنى وم خو نظر رانه وهلې

جوړه زلزله وه زړه کې شور وو د يادونو
تړمې او بڼکې ستا يې پاس په بام ورڅخېدلې

درمند د سکروټو وو شني لمنځې او نښتر دې
اورورته څادر وو سرو لمبو چيني څېښلې

درز غپ د مرگي وو دوړو څڼې غورځولې
کډې د لونگو او د زانو بارېدلې

ونو پاس آسمان ته وچې خانگې وې نيولې
پېڅکي د ټيکريو پکې پانې رپېدلې

غوڅ گلاب سرونه وو تنې تلې ږنگې بنگې
دې "رقص مرده" ته بيا بگوي نڅېدلې

شپول کي د لیوانو، سورلنډیو اتني جوړو و
پرې تي بوري ميږي ترېنه ورو ورو څښېدلې
خومره ستړي خوب وو څنگه توره ترورمې وه
خدای قسم سبا مې آن ترې وربغې تښتېدلې
خو چې داږې داږې ازغي اوبس د مرگ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شپه چې گډېدلې
خو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
گل نه سي ها وینې چې له خال دې بهېدلې

لپه د دعا کې به ماشوم ارمان سوځيږي
بيا به ترورمې يې او بگوي به لنگيږي
داد وېرې خوب به دې نيمگړې ښکلا سوځي
داد اور پرونی به دې شوراو نوا سوځي

د زمري ۲۴ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

وخت

کنډاسې ژامې غرونه زړونه کانیو سره خوري
شپخان د زمانې کتاب له پانیو سره خوري

چې یوځای روی شونډې او پېزوان خوله گرمه نه ده
تل خواره وړې ډکې له موماڼو سره خوري

خزه کې د بڼو بتی د سترگو ترېنه ساته
د وخت روی نظر خپې له زانیو سره خوري

اوره

ابکه پلاره ډېر مې نښه ياد يږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي بڼکل کړم
او ويل دې گوندي نن ددې له مخه
خدای مو په لږڅه اوږو و ارزوي
ويښه وم ځان مې هسې خوب کې نيوه
څو مې د کور له وره نه خړپ واوریده
ته رانه لارې بيا رانغللې
خدای خبر
چېرته به يې
دانن يې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو بربتونو
احساس په سوې ټنډه برگرځوم
پدغه هيله چې به خړپ د وره سي
ستا د پښو بڼکالو به
سکني مانښام کې زما د خيال پيڅکي
په چاودو گوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بيا وتړي

دې گونگوسو پلاره اوږه اوږه کړم
چې گوندي چا به يې
بتی کې سوی
یا به دې سر کې
چا يې میخ تومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو گوتو
ستا د پکړی ول کې خوندي تومبلو
آه، خنگه زړونه دي له خه نه جوړ دي
دومره هم نه ویني چې زما تندي کې
ستا د زیرو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د پنبو د خوږ بنکالو په ارمان
ستا د راتگ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا وړانې گونگوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما خورېدلې کې بدلې پلاره
لور دې لا سترگې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳ مه ۱۳۸۲ کال

مرگيه

هرڅو که خوبونه په مړوند کوو
مرگه آخر ستا لپاره ژوند کوو

گوره چې بې ډول او سُرنی رانه سې
یاره هرکلی دې ډېر په خوند کوو

مورته له بڼو نه هم نږدې نښکارې
هره شېبه عمر ستا په بند کوو

خوږ اټک یې خامخا درتگ لرو
خپر دی که نن مېنه په اېلېند کوو

گوره اوس ایله د ژوندون چل راغی
لږ تم سه بیا هرڅه ستا په اند کوو

غېر به دې قسم په نغمو ډکه کړو
موربه شاعران یو بڼه چلند کوو

د وږي ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

روي ورک سې لوخ غزل دې سترگو کي بوسې کري
بېخ دې شين سه ونه مري رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـياره بس مين يې پاروگر نه يې
شپه نه يوه شپه به په کوم مار چيچلی پاتې سې

د تلې ۱۲ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

سترگي په سترگو سولې سترگي مې په لار پاتې دي
بس له هغې شېبې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېگا کوم تار مان يې تل کې سترگ کونه وهل
لا د زرگي کابل کې څه نښې د بنسار پاتې دي

ســـــوو بنســـــراوو د ظالم مانيـــــو ويجـــــاره نکره
پاس د آســـــمان په لور منگلي د څنار پاتې دي

بنکاري د سرو شونډو په راکـــــپه څه جگړه سوې ده
د برگـــــودر په غـــــاره څو دانې د هار پاتې دي

ورپـــــخورا بنســـــکته سئ راغه باندي بنکاريان رانده کړئ
څو مات وزرې زانې دلته له کتار پاتې دي

آن مـــــود ونو وچو گوتو کې رينبـــــکي رپيرې
وطن زيارت سو بنکاري لا مرگي په وار پاتې دي

لـــــرډه سندرې به راشنې سي او سلگي به ومري
دلته لا زړي د غـــــزلو له ملـــــيار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۶ کال

غزل

د بڼو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ ګرځوم
وايه اشنا څو به ستا مينه کې مخ څر ګرځوم

د وخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خوزه سپين سترګې په پردۍ کتو و پر ګرځوم

ارمان تر اوسه چا جامه د عمل ورنګرځوله
ډله په ډله يو څو توري لوڅ لغړ ګرځوم

د قصاب لورده مـا په تشه خدا نه ارزوي
څو که دودۍ ورته هر پل کې د انگړ ګرځوم

د زړه څـنار مې دې سودا لکه وينې خوړلی
دا په څـلور کتابو پر به څنگه وړ ګرځوم

د حسن خدايه بس په خپل ځايگي يې و ارزوه
څو به سپېره مېره د بنـکلي پښتو ګر ګرځوم

د لړم اتمه ۱۳۸۶ کال

غزل

قسم دی چپی د تندي ماتولو چل مې زده دی
که جام نه بي په لپه کې د خنسلو چل مې زده دی

ملگري شېخه ستا کرو سجدو ته مې سلام دی
د بنکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سرمې حم رامت کره ساقي ما په بنگړو وله
خه روی نه يم يودا د سکو نډلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وپش له دې ما تېري هم دربوله
که نور نه بي په سترگو د ختيلو چل مې زده دی

دې سپينو تورو خړيکو کې مې درد دومره اخته سو
ولله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

خو وري د بنکلو تورو د بنايست ورشو کې پيايم
خو نه وایم شاعریم د غزلو چل مې زده دی

ملياريم ما په زوراو زېرد گل مخ ختم کړی
عامي نه يم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

دا پانه دا خنار

ساقی تنده مې پاپلې د خـــــــــــــــــماره پورې ځي
يو ســـــــــــــــــر لـــــــــــــــــرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مـــــــــــــــــرورې دي له غـــــــــــــــــرونه را کـــــــــــــــــوزيږي
و بړيږي خـــــــــــــــــرې نشي څو تر بنساره پورې ځي

خير دا ځلې کـــــــــــــــــه پاتې د بنکلا له ذکات و پش يم
ســـــــــــــــــپېرې شونډې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ورځـــــــــــــــــار شم لا د زانو اتن مست وهي څرڅونه
کـــــــــــــــــه څه د گولۍ ډز يې تر کـــــــــــــــــتاره پورې ځي

تېبې شو خو ټپ نشو سندر بول فطرت ته گـــــــــــــــــوره
دېرې مـــــــــــــــــوله لـــــــــــــــــنډۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې سترې شـــــــــــــــــته دي
آخـــــــــــــــــر مـــــــــــــــــودا منزل بناړ د خناره پورې ځي

زه گـــــــــــــــــرم نه يم د ټنډې کرنې داسې دي راغلي
چې هـــــــــــــــــره لاره ونيسم تر ياره پـــــــــــــــــورې ځي

ملـياره پام د خوب کيردى په سترگو خوره نشي
د دنگې کوچۍ کله ترسـه هاره پورې ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

خسه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترگو کې يار څه وايي

خـــــير د کومې دنګې په کړۍ زلفو مې وټړه
دا راز رابنکاره کړه چې منصور لره دار څه وايي

ما ته يې د ســـــراو تال په ژبه دنيا پرانيسته
خـــــوار ملا ته ووايه رباب او ســـــتار څه وايي

زه شاعر يم ماته د گلپانو سبق بڼه راځي
خداى که به پرې غور يم چې د شوبلو کتار څه وايي

دا د کـــــوم ناولي د نادودو پېټي گرځـــــوي
ســـــتري اورمېړونه د نبتراو څنار څه وايي

ســـــر به کومه سپينه ابى ورېځ دلته کې لنگه سي؟
کلي، غرونه څه وايي، دا دوړې د بڼار څه وايي

وړي د غنم پسې مې زړه لـــــکه غنم چوي
کال ته به بيا وگورو چې کرد کوکنار څه وايي

زړه لکه ساده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مَنار څه وايي او هلته مَنار څه وايي

دا د لونگ ډلـه به په کومه ډزه وانورې؟
ستړې مزل څه وايي، کاروان ته مولار څه وايي

سته دي خو ټيپي زانېږي خو مات بنگرې پوهيږي چې
خوار، په زړه ويشتلی، او تتلی ملـيار څه وايي

د لړم ۲۹ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

بنجاره

راځئ چې نن آسمان ولو په ستورو
سبا چې څه پېښېږي بيا به گورو

د لمر لمن کې وکړو سندرې
سینگار کړو کاینات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه ږنگ کړو
د ځمکې په مخ واک واخلو له سیورو

باران باران ملگرو وږمو خویندو
راځئ چې نور په سرو سکرو تپو او رو

د ايو کلی دنیا کړو رښتیا کلی
شپېلۍ کړو بريالۍ پر سپکو سپورو

نکریزې د توپک په ځای و ربار کړو
ځئ نوم د بنجاره واخلو له نورو

يو شين بنار د انسان په نوم آباد کړو
بس ږنگ کړو کرښه وېش د سپينو تورو
د کب دوهمه ۱۳۸۶ کال

پښتو

د زړه په سر مې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سي ننگه سر سي په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د توتکي له وزره څاڅي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غونډې به ولي ولي نه يې
له هسکه دنگو څانگو د نښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چوپړ ته به دې ولي گونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه ننگه مينه يې حيا باندي پسوللي
په ننگ د توري پړق يې په لښکرو کې راځي

بنايست دې د درنو نرخونو ناز پلوري پر سيالو
خوږې، غرنۍ، دنگې په گورگورو کې راځي

زیره، نگه، شهل، سپېڅلي توري لري زړه کې
د پتو خزانو په شمله ورو کې راځي

نږدې دی برم او پت به دې د نېکلې مینې پالو
بس خیردی یو خو ورځې مرورو کې راځي

د کب شپږمه ۱۳۸۶ کال

ختکي (مگران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په خواب کې ډالی.)

خیر دی زړه مات نکړې لپواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریانو خدای ډالی کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکری هېروو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زموږ پالېز په خروارونو ختکي کړي وو
ته ختکي هماغه کال ما ته خاوند را کړلې
ما گوره!

چې مې کلپزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لري
دومره خو یې
چې د کلپزې په بانه چا نه گیله وکوي
وايه اشنا!
زه ختکي،

چا ته گربوان خیرې کړم؟

د کب ۲۰-۱۳۸۶ کال- کابل

شده ياره

شده ياره وايه څو راپسي بم گرځوي
د خپل د كلي د ماشوم له خولي نه مم گرځوي

قسم لمبه به يې ستا د ږيري تبرک و سيځي
زما په سترو ولو ډز خپله قلم گرځوي

شېخه ما ځکه ته پرې ايښي يې او خال پسې ځم
په خوله الله وايي ، لستوني کې صنم گرځوي

خدايزده چې کومه ټينگه غيږه مې درياده سي چې
زما تر مزاره لار سيريې نه قدم گرځوي

ستا د بنايست زما د غزل ورشو به شاره نه سي
څو چې د تورو سترگو للمه کې دې نم گرځوي

له اسويلي نه دې د وريت ارمان لوگي راوځي
ملياره خدايزده چې د کومې ميريې غم گرځوي

د کب ۲۵ مه ۱۳۸۲ کال - کابل

غزل

وايه په څه د دريانوشه لالي لاس رپيري
ځکه چې سته دي څو شملې هلته کې پاس رپيري

بنکلي د حسن سمندر کې دې څه کوډې سته دي
چې يې له وېرې نه لينگي د هر غواص رپيري

تندې به ماتې سي جانانه وچکالي به ومري
خیر دی که لا مو سيند سراب دی پرې براس رپيري

دا دې د سپينو غابو ځل دی په خوږه خدا کې
که د گلابو په هېنداره کې الماس رپيري

گوره دا شونډې غمرنگې لږ په وار راکوه
ددې درنو وريو لاندې د زړه آس رپيري

د غبرگولي ۱۰مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

د مینې لوست

مورجانې بیا یې له ټولګي وویستم
بیا مې بنوونکې ،
ټولګیوالو ،
آن ها تورې تختې ،
راپورې وخنډلې

خومره ښه شپه وه
په سبا یې چې بنوونځي ته تللم
تا وپلې شکر خدایه زوی مې مکتبی سوراته
سبا به څنگه ښه ښکار یږي
چې بنوونځي ته درومي
زما خیال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنګي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زیارت تکه سپینه
لکه زما د الفې سپاره پاکه درنه
زمونږ بنوونکې د غزلو ښایسته ښاپېری
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

مورډ ته مينه نښي

مورډ ته الله

مورډ ته انسان

مورډ ته افغان رانښي

افغانستان رانښي

مورډ د برښنا په مزي ناستو تو تكيو په شان

دغه د مينې سپپاره پسې په شرنګ وايو

د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې

د خداى لېرلې څو ملکې ز مورډ د لوست تورو ته

سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي

څو دغه توري ټول رانه ستوري سي

او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو

ترې د رڼا کمکي تنکي ير عمل ټول خوشې کړي

وطن رڼا رڼا سي

مورې خبره يې؟

له زړه مې تورې وينې څاڅي

چا پکې سته اشنا انځور راته په کانو ويشتی

زما ټولگى،

زما ښوونځى،

زما بنوونکې مړه ده
له شنه آسمانه يې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لاماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچونې
د تروړمۍ سمخو کې تت پراته دي

ما ويل چې څنگه تا ويلي وو
هغه به وکړم
او د بنوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو گڼل چې د غزل بنا پېری، لوست را کړی
زما په هډه هډه کې خو داسې ښه ويیونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پیلېږي
سم به بنوونکې پسې ووايم
الله، انسان،
افغان او گران افغانستان،
بيا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه يې څه وپوښتل
رڼې، رڼې، مې ور کتلې هېڅ مې ونه ويل
دوه، درې، څلور ځل يې هغه خبره وکړه راته
خوزه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم يې زما پر مخ وويشته

ما ويل ښوونکې صايب، سبق مې زده دی
له مټ يو ونيولم،
غوربې را تاو کړ،
او کوم څه يې وويل

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې يادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاگانو او پري
زه يې پدې نن له ټولگي وويستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه يې له مټ نه رانيولې له ټولگي وويستم
ما ويل خيال کې مې را کړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او گران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې را جوړ د ښيښو ښار ښکاره کړم
خو مورې، گرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه يې وويل
او ورسره مې خو همزولو ټولگيو الو په کړس
سپکه خندا وکړله
هو کې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کانی يې زما د ښيښو ښار پنک کړ

(اوغان غول) باندي يې پوه سوم نور مې نه ياديږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، خټه کې نغبنتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نومې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيټي يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نړۍ ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پر ښه نه يم
ځکه مې داسې پتيليلې مورې
چې داد جبر پيټي
په تنکو سترې اوږو نه گړځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به ببخايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او گران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږمات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وایم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

په گوته بښيې
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له بنوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنگ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرگولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز کال

مليار حكمت الله نو ميرم . په كال ۱۳۴۵
 كي مي د كابل په بناړ كي د رحمت الله
 كاكړي په كورني كي سترگي نړۍ ته
 پرانستلي . لومړني - منځني او لوړي
 زده كړي مي د كابل په بناړ كي بشپړي
 كړي دي . د بنسټو ادب د ننگه شعر له يون
 سره له كال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملگري
 يم . لومړني بشپړه شعري ټولگه مي د
 خپراوي په كاني د بنكلي كېدلو څخه تر
 مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته
 د غرو خوراك شوه . لنډو كيسو ليكل
 مي له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پيل كړي .
 او ايله مي دوه لنډي كيسې ليكلي دي
 چي د داستانونو په مجله كي خپرې
 شوي دي . لومړني شعري ټولگه مي
 دادي ستاسو مخي ته ايښي .
 ټولگه مي وولې او كه چيري ستاسو د
 نظرونو نه خپل درانه نظرونه په لاندې
 پته را ولېږئ .

hmalvar@yahoo.com

د پرته مټه !

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**